Akbaba

Deniz nimetlerinden:
Levrek Tavası!

Her kuşun eti yenmez!

Fakat SANA margarini daima zevkle yenir Tadar tatmaz ne kadar lezzetli ve besleyici olduğunu anlıyacaksınız

SANA'nın kalorisi boldur: çocukların gelişmesi ve büyüklerin sıhhati için mühim olan A ve D vitaminlerini ihtiva eder

SANA ile nefis pasta ve tatlılar hazırlayınız, ekmeğe de sürünüz çünkü çok elverişlidir: 250 gr.lık bir paket yalnız 90 krş tur

SANA margarininin tazeliği ve saflığından emin olabilirsiniz Türkiyenin en modern fabrikasında gayet temiz ve sihhî şartlar altında imal edilir.

Al..ye..ve anla

GRAFİKA

Sana

kahvaltılık margarini

42-5-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

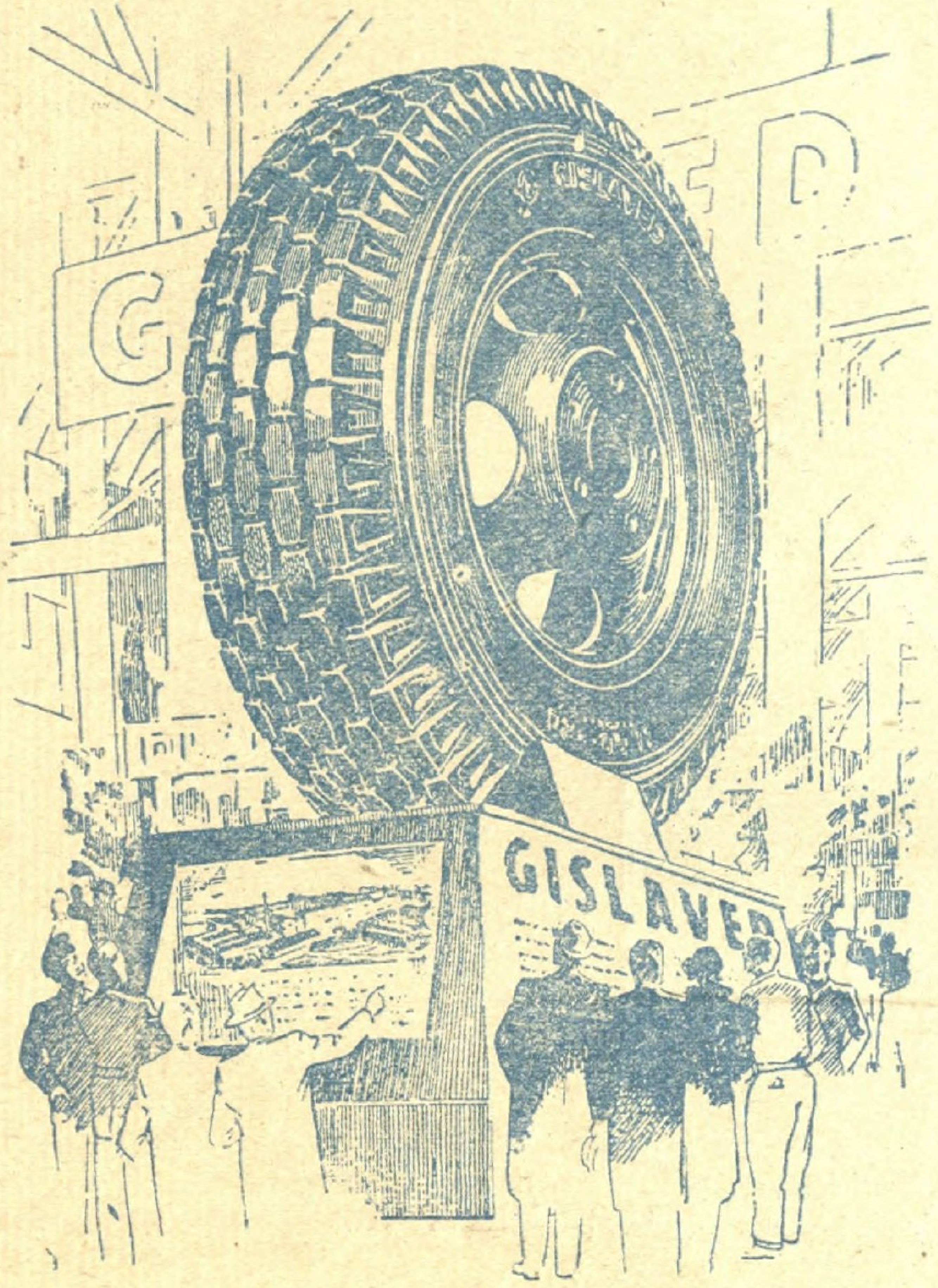
Yalova

Kaybettiğiniz sağlığa aradığınız neşeye kavuşmak için günlerinizi Yalova Kaplıcalarında geçiriniz !... Konforlu Oteller - Muntazam Servis - Nefis Yemekler - Orkestra

422

İSVEÇ

GISLAVED

KULLANANLARDAN

LÛTFEN SORUNUZ

Umum Satış Yeri:

GISLAVED Lâstik Deposu

Aşirefendi Cad. No. 2

İSTANBUL

Telgraf : LÂSTİKMAL   Telefon : 21810

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Sayısı: 50 kuruş

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon : 21811

Akbaba

Sayı: 76 — Cilt: 3 — 27 AĞUSTOS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Çapaçullaşıyoruz!

Hayır, hayır, şimdi türküsü Amerikayı bile saran Üsküdarlı kâtip gibi giyinemeyiz elbet. Setre pantalonun yeri artık sırtımız değil, Tanzimat müzesidir.

Ama, türkünün ikinci mısraı, eteğimizde de, paçamızda da bol bol var: Yazın toz, kışın çamur!

Moda, biraz da yaşanılan çağın ihtiyaçlarından doğar. Siz, Amerikan uçağiyle Hicaza havalanan Hacı babalara bakmayın. Lâpçınla kanatlanılmaz!

Size bir şey söyliyeyim mi: Ben ki, kolalı gömlek nesliyim. Bu satırları, matbaamdaki odamda yazarken ayaklarımda mokasen, bacaklarımda şort var!

Ama, benim şikâyetim başka: Biz, yalnız boynumuzdaki kravatın ipek düğümünü çözmekle ve sırtımızdaki sert telâlı ceketi atmakla kalmıyoruz: Cemiyet terbiyemizin, güzel geleneklerimizin bir çoğundan soyunduk.

Dün, Ada iskelesindeki kundura boyacısına girmiştim. Eskiden dört kişinin çalıştığı bu dükkânda müşteriler sıra beklerdi. Şimdi baktım, bir boyacı, eli şakağında müşteri bekliyor!

Meğer, adamcağız doluymuş. Bir dokunuşta derdini döktü:

— Evet bey, artık pabucuna toz kondurmıyan eski titiz insanlar yok. Galiba, kunduravı boyatmadan eskitmek moda...

Vapura, hem de İngiltereden yeni gelen şu beyazlar giymiş gelin gibi vapura, her adımda sıgara leşleri çiğniyerek girdim.

Maroken koltukların huzuru içinde, huzursuz bir seyahat başladı artık. Açık göğüsleri bir kıl ormanı teşhir eden insanlar, yatmışlar, yaslanmışlar, yan gelmişlerdi. İki kalın parmağın ezdiği fındıkların kabuklarını yerlere atan o tüylü eller, yavaş yavaş gözlerimde pençeleşmeğe başlamıştı. Dallarında maymunlar oynaşan bir vahşi ormandaydım sanki...

İçimde korkunç bir şüphe uyandı: Acaba Darwin'in hakkı mı varmış?

AKBABA

KONSERI

İki eski arkadaş. Ama, biri D. P. li, öbürü C.H.P. li.. Ellerinde gazete konuşuyorlar:

— Bak, bak, bak... Senin faziletli Şemsettin Günaltayın Sivasta ne demiş?..

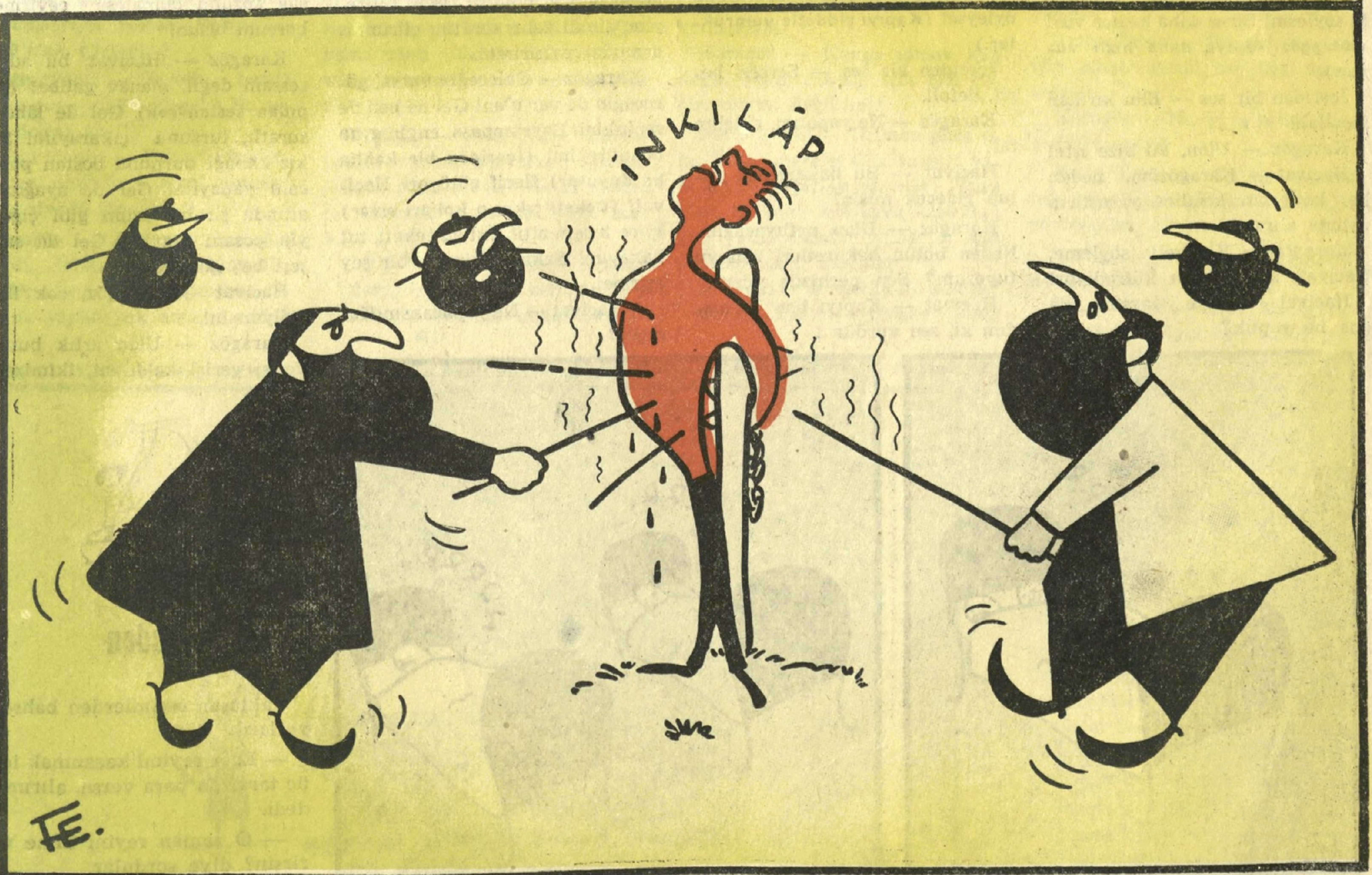
— Ne demiş?

— «Partizan idare kanser gibidir» demiş...

— E, öyledir elbet.

— Peki, ya bu partizan idare C. H. P. li olursa?

— Haaaa, o zaman... o zaman konser gibidir!

RUFAÎ ÂYİNİ!..

423

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

YİRMİ DÖRDÜNCÜ FASIL

Karagöz — Hacivat, herifin lâfına inanıp şu kapıyı çalalım mı?

Hacivat — Neden lâfına inanmıyalım?

Karagöz — Sana biraz kafadan sakat gelmedi mi?

Hacivat — Yok, gelmedi.

Karagöz — Bağlarımı yeni çözdüler, dedi ya!

Hacivat — O mânada söylemedi. Sen lâkırdıyı ters anladın.

Karagöz — Ulan bu işte bir terslik var ama, sende mi, bende mi, yoksa şu mebuslukta mı, yakında anlıyacağız! Hadi gel öyleyse! (**Karagöz kapıya vurur, ses çıkmaz.**)

Hacivat — İşitmedi, daha hızlı vur!.

Karagöz — Kimse yok galiba!

Hacivat — İşte bir ayak tıkırtısı var!

Karagöz — Ha, sahi! **Tekrar kapıya vurur.**)

İçeriden bir ses — Kör müsün, kapıya bak!

Hacivat — Birisiyle konuşuyor, yine duymadı.

Karagöz — Duydu da bize söyledi. Bana öyle geliyor!

Hacivat — Bizi daha görmedi ki söylesin! Biraz daha hızlıca vur! (**Karagöz kapıya daha hızlı vurur.**)

İçeriden bir ses — Elin kırılsın inşallah!

Karagöz — Ulan, bu bize işte!

Hacivat — Karagözüm, neden her kötü lâfı kendine yaraştırıp üstüne alırsın!

Karagöz — Kinayeli söyleme, Hacivat, adam kızdı küfrediyor!

Hacivat — Neye kızsın? Biz ona ne yaptık?

Karagöz — Belki rahatsız edilmek istemiyor?

Hacivat — Rahatsız etmedik ki! Hem burası gazete idarehanesi misafirhane değil ki, uyurken rahatsız ettik diyelim!

Karagöz — Orası öyle ama, kızıyor işte!

Hacivat — Yok, yok! Belki de siyasî bir yazı yazmış okuyordu, duymadı. Daha hızlı vur. (**Karagöz daha hızlı vurur.**)

İçeriden bir ses — Kör gözlü bunak. Gelirsem tepelerim!

Karagöz — Ne buyurulur? Bu da bize değil mi?

Hacivat — Doğrusu sana söylüyor gibi ama?..

Karagöz — Ulan mendebur, bana olduğunu nereden anladın? Neden bana da, sana değil!

Hacivat — Karagözüm, adamına göre lâf edilir, bilirsin!

Karagöz — Hacivat, beni kızdırma, başıma bu belâlar hep senin yüzünden geliyor!

Hacivat — Kızma, Karagözüm, lüzumsuz yere sinirleniyorsun! Gelecekse gelsin de konuşalım bakalım? Herhalde duymadı!

Karagöz — Duymadıysa duysun öyleyse! (**Kapıyı şiddetle yumruklar.**)

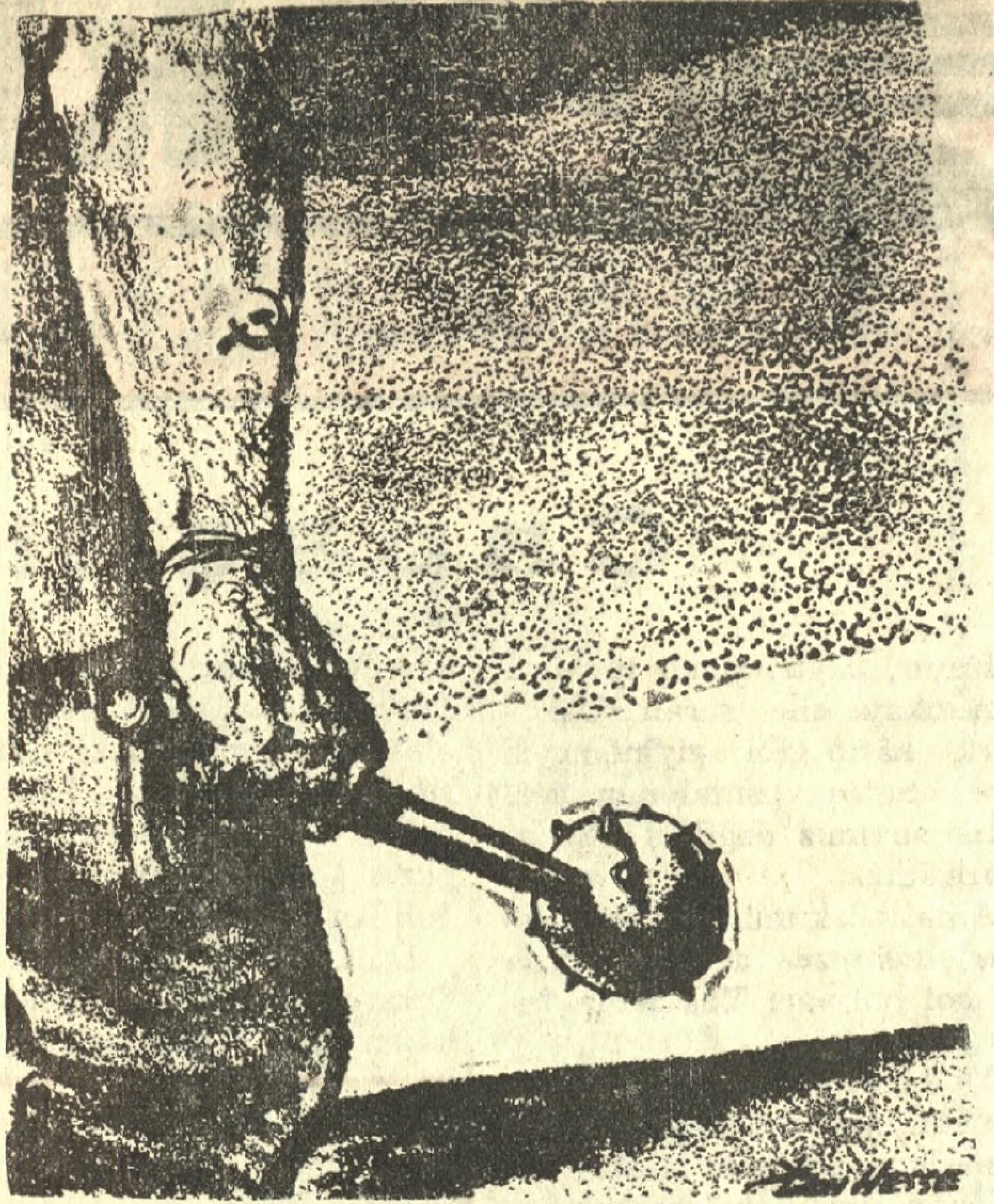
İçeriden bir ses — Serseri herif, defol!.

Karagöz — Ne yapalım, gidelim mi?

Hacivat — Bu hakaretleri yutup gidecek misin?

Karagöz — Ulan patlıyacağım. Neden bütün hakaretleri ben yutuyorum? Sen perhizde misin?

Hacivat — Kapıyı ben vurmadım ki, sen vurdun !

— Yoldaşlar, birleşiniz!..

Karagöz — Vay kurnaz hilekâr vay! Demek sen bunun için her işte beni öne sürüyorsun! Alacağın olsun! Ben bu kadar hakareti yutup gidemem! Tepem attı. Ne olacaksa olsun! (**Kapıyı daha şiddetle yumruklar.**)

İçeriden bir ses — Patlama kör gözlü bunak, hele şu resmi bitireyim, şimdi gelir suratını çürümüş armuda çeviririm!

Karagöz — Geleceğin varsa, göreceğin de var ulan! Gel de ben de seninkini Bayrampaşa enginarına döndüreyim! (**İçeriden bir kahkaha duyulur**) Herif gülüyor Hacivat! (**Ceketi çıkarıp kolları sıvar**) İyice tepem attı! Tut şu ceketi, tut bakayım! Sakın cebinden bir şey aşırma!.

Hacivat — Ne yapacaksın Karagöz?

Karagöz — Ne yapacağımı görmüyor musun? Dövüşeceğim!

Hacivat — Etme, Karagöz, başımıza iş çıkaracaksın!

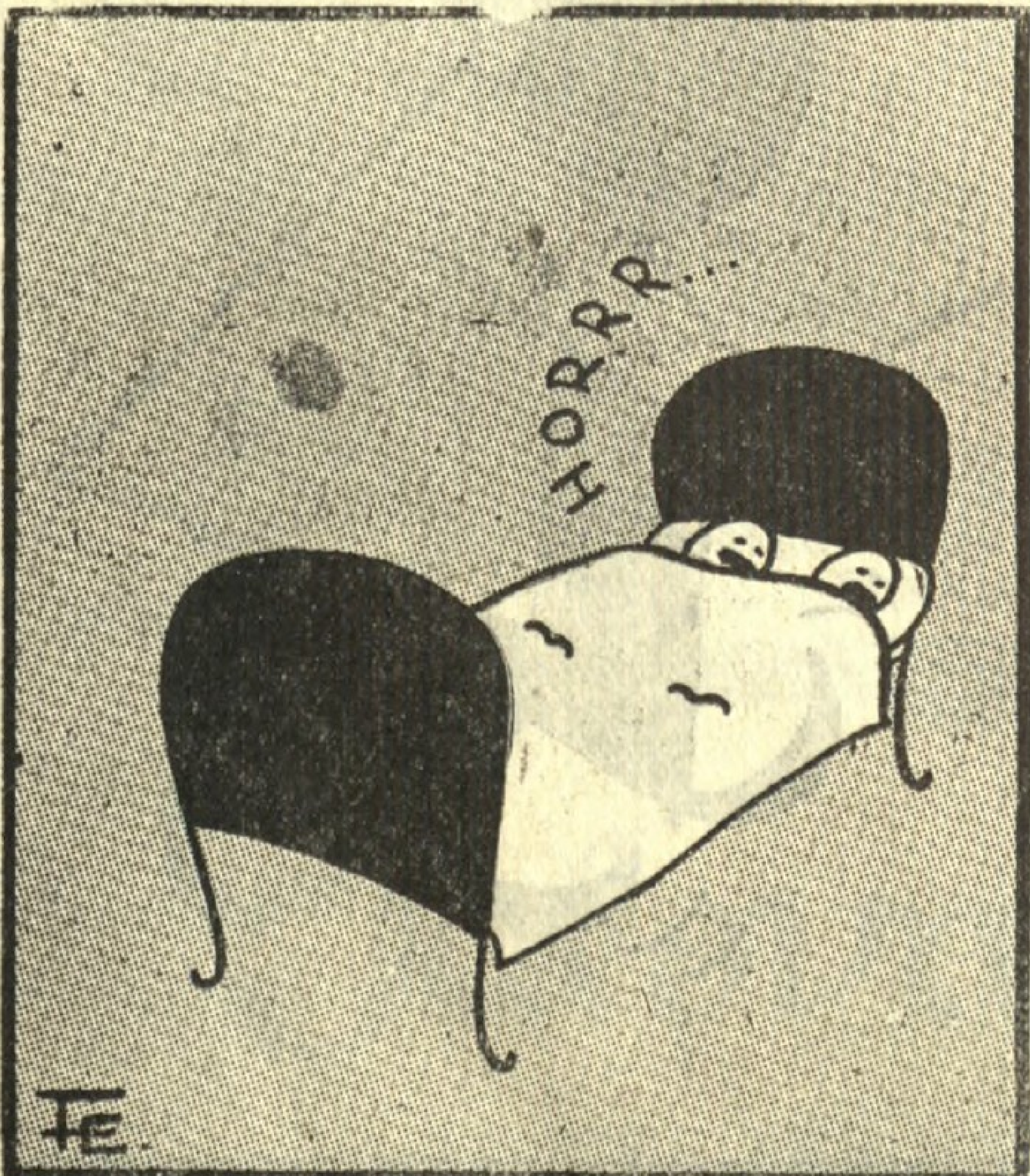
Karagöz — Sus, yoksa öfkemi senden alırım!

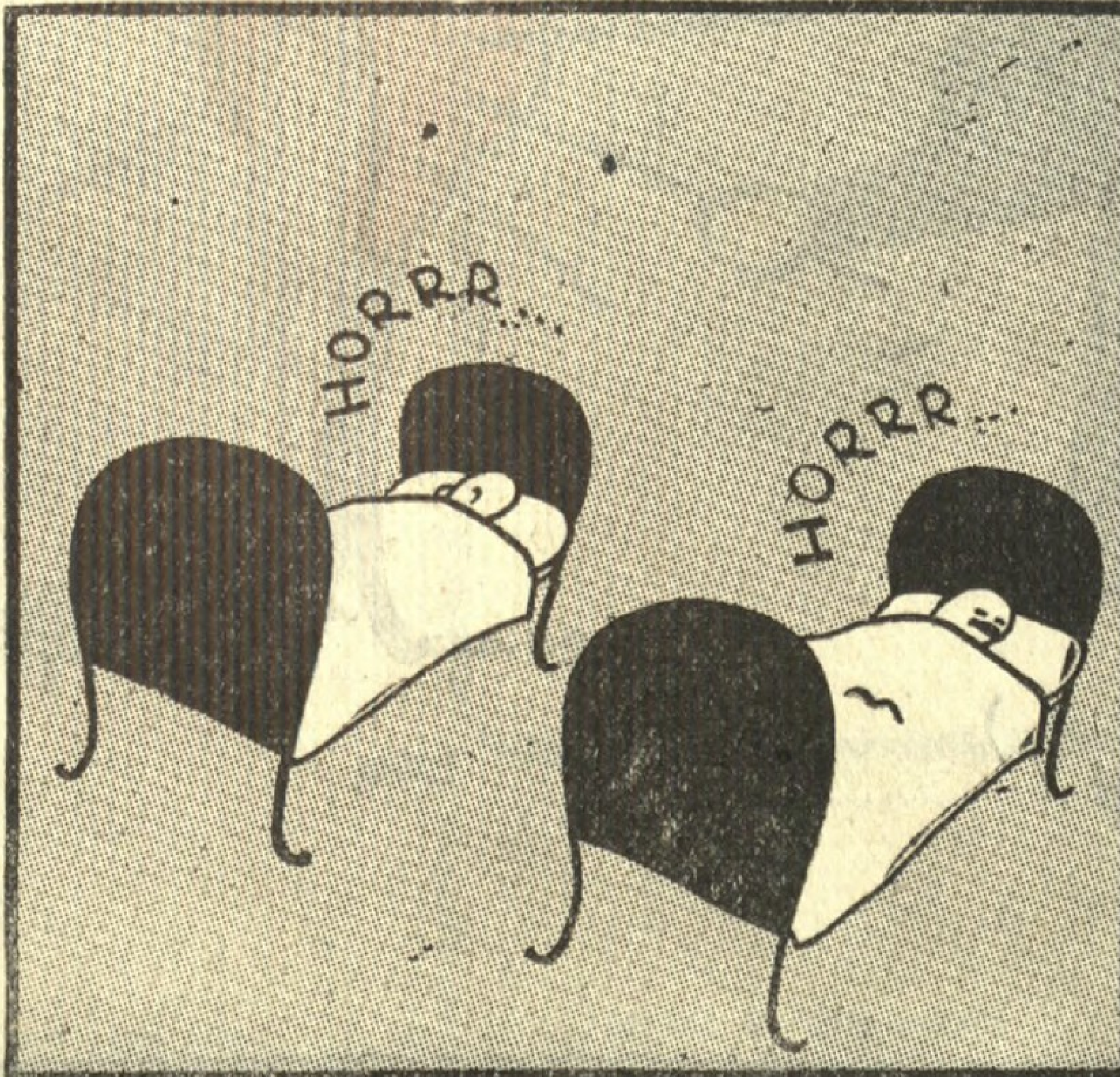
İçeriden bir ses — Lâfın hoşuma gitti bunak! Bir yumrukta sağ gözünü domatese çevirmek borcum olsun!

Karagöz — Hacivat, bu adam ressam değil, manav galiba! (**Kapıdan seslenerek**) Gel de lâhana suratlı, turşunu çıkarayım! Sakız kabağı burnunu bostan patlıcanı yapayım! Gel de ayağımın altında şiralık üzüm gibi çiğneyip posanı atayım! Gel de sana şeşi beş göstereyim!

Hacivat — Karagöz, çok ileri gidiyorsun!

Karagöz — Ulan artık bunun ilerisi gerisi kaldı mı, ikimizden

VİLÂYETLE BELEDİYE AYRILDI (Gazeteler)

Vicdan

Yaklaşan seçimlerden bahsediyorlardı. Biri:

— Eğer reyimi kazanmak için üç taraf da para verse, alırım... dedi.

— O zaman reyini kime verirsin? diye sordular.

— Vicdanıma göre hareket ederim tabii, dedi.

biri kızağa çekilmiş Hacı gemisine döneceğiz!

İçeriden bir ses — Patlama, geliyorum !

Hacivat — Nasıl adam olduğunu bilmeden bukadar kızdırmak olur mu?

Karagöz — Ben ressamları tanırım, cılız, çelimsiz adamlardır. Bunların en namlısı rahmetli Cemal Nadir bile püf desen yıkılırdı. Ressam kısmı yumruk atmasını ne bilir? Onlar sade fırça tutmasını bilirler! (**Karagöz, sıvanmış kollarını açıp kapayarak bazularını şişir.**) Hacivat, sen benim sahiden kızınca ne yırtıcı arslan olduğumu daha bilmezsin! Alimallah onu bir yumrukta şu duvara, Şehir Tiyatrosu afişi gibi yapıştırırım! Ressamların iki büklüm çalışmadan kanburları çıkmıştır. Onlar sıçrayıp, atlayıp dövüşmek değil bellerini, düzeltip yürüyemezler bile... O bana, daha elini uzatmadan ben onun fırça sapı gibi cılız kolunu büküp kırıveririm!

Hacivat — Aman Karagöz, elinden bir kaza çıkar, adamı sakat edersin de ömrün hapishanede geçer! (**Kapının tokmağı çevrilir.**)

Karagöz — İşte geliyor! Merak etme, ölçüyü kaçırmam! (**Kapı aralanır. Odanın içinden adaleleri kabarmış, çıplak iki heybetli kolun balyos gibi hiddetle sıkılmış kocaman yumrukları görünür.**) Amanın, bu ne? (**Arkasından uzun boyu, geniş omuzları, çatılmış kaşlariyle ressam Ratip Tahir Burak görünür.**)

Ratip Tahir — Nerede o herif?

Karagöz — (**Titriyerek**) Şu tarafa doğru gitti!

Ratip Tahir — Bana küfreden, meydan okuyan o herif nerede? Bir saniyede sır olmadı ya!

Karagöz — Arslanım, bunağın biriydi, defolup gitti, aldırma!

Ratip Tahir — Bunağın biri olduğuna şüphe yok ama, nerede?

ŞEHİR BANDOSU HALKAKONSERLER VERİYOR (Gazeteler)

ZİYAFET!..

Karagöz — Bunak olduğunu nereden anladın?

Ratip Tahir — Nereden anlıyacağım? (**Kapıdaki kâğıdı gösterir**) İşte kâğıt, işte üstündeki yazı: «Akşam saat altıdan sekize kadar ziyaret kabul edilmez. Çalışma saati olduğu için hiç bir sebeple rahatsız edilmemesi rica olunur.»

Karagöz — Tuu, Allah müstahakını versin, ben onu görmemişim! Ama görsem de el yazısını sökemezdim, o da başka mesele!

Ratip Tahir — Demek sensin?

Karagöz — Yok ben değilim ya!.. Yani ben de olsam okuyamazdım, diyorum!

Ratip Tahir — (**Her ikisini dikkatle süzdükten sonra**) Durun şöyle bakayım. İkinizin de tipi hoşuma gitti. Benim işime yararsınız. Gelin içeriye, sizinle kârlı bir iş konuşalım!

Karagöz — Kavga etmek için değil, başka mesele için bizi çağırıyorsun, değil mi?

Ratip Tahir — Ucunda para olan başka mesele! Çekinmeyin hadi gelin! (**İçeriye girerler**) Bana Yeni Sabahta tefrikaya başlıyacağım yeni resimli romanım için modellik eder misiniz?

Karagöz — Modellik ne demek?

Ratitip Tahir — Günde birer saat karşıma geçip oturacaksınız, size bakarak resim yapacağım.

Karagöz — Hepsi bukadar mı?

Ratip Tahir — Bukadar.

Karagöz — Bunu yaparsak ne olacak?

Ratip Tahir — İkinize bunun için günde yirmi beş lira vereceğim!

Karagöz — Ne iyi iş yahu! Mebusluktan iyi!

Ratip Tahir — Ay siz mebusluk hevesinde misiniz? İsminizi söylesenize, kimsiniz?

Karagöz — Ben Karagözüm, bu da Hacivat!

Ratip Tahir — Ne? Karagözle Hacivat mı? Ayol ben yirmi yıldanberi sizin resminizi yapıyorum. Karagöz gazetesinin ressamıyım. Benden ne istiyordunuz?

Karagöz — Ankaraya geldik, kimseyi tanımıyoruz. Yersiz yurtsuz kaldık. Partiden bir ahbabınız elimize şu kâğıdı verdi bizi Karpiç babaya gönderdi. Nazanneden bir zat olacak galiba! Onu arıyorduk.

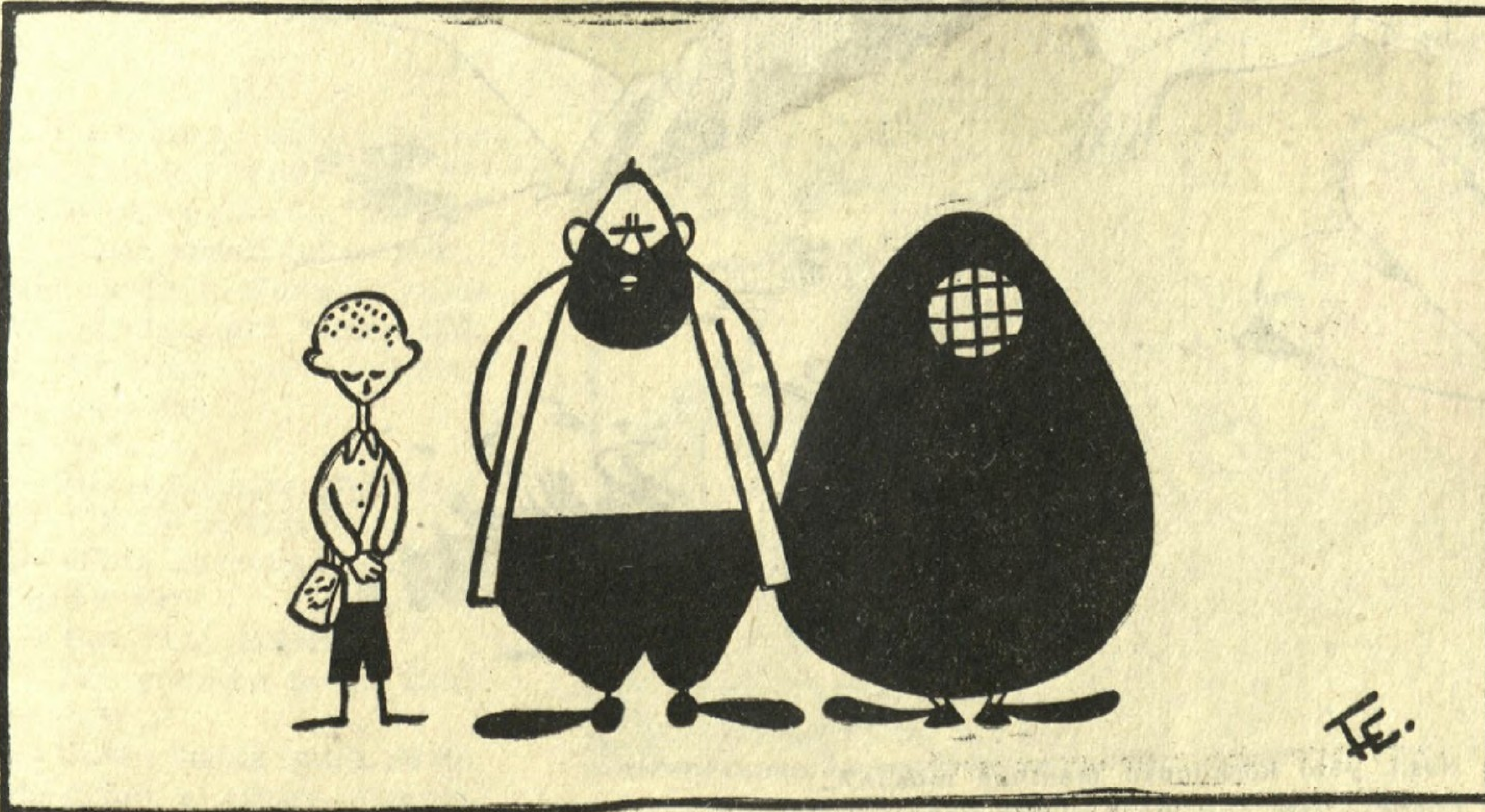
Ratip Tahir — (**Karagözün elindeki kâğıdı açıp okuyarak**) Cevat Dursunoğlunun... Bermutat sizi atlatmış... Benim işim bitti. Gelin ben sizi götüreyim. Hem beraber yemek yer, hem konuşur, hem de bu işi hallederiz.

Karagöz — Hay Allah razı olsun, seni bize Hak gönderdi. Tevekkeli kul sıkışmadan Hızır yetişmez dememişler!

— Yirmi dördüncü faslın sonu —

AKBABACI

KIYAFET KANUNUNA AYKIRI HAREKET EDEN YABANCILARDA CEZA GÖRECEK (Gazeteler)

YABANCILAR!..

Yükte hafif, bahada hafif

MISIRDA

Mahmut isminde bir adam, bir fırının önünde, kuyruk yapan kalabalığın en sonunda, yarım saattenberi ekmek alacağım diye bekliyor. Düşünüyor: Şu kalabalığı dağıtmanın çaresi? Birdenbire zihninde şimşek gibi bir kurnazlık çakıyor:

— Öteki sokakta bedava pirinç dağıtılıyor.

Diye haykırıyor.

Kalabalık derhal öteki sokağa hücum ediyor. Fakat Mahmudu bir endişe alıyor:

— Ya, dediğim doğru çıkarsa...

Ve Mahmut da öteki sokağa koşuyor.

ZAFER MESELESİ

Bir ziyafette, Jozefin Beker, düşünceli ve gamlı bir general ile konuşuyor:

Jozefin Beker — Neniz var General?

General — Memleketteki bu lüks merakı beni bitiriyor. Biliyor musunuz ki, Madam, Fransız kadınlarının harcadığı para, Fransanın askerî bütçesinden iki kat fazla?.

Jozefin Beker — Olabilir. Fakat, söz aramızda, General, siz biliyor musunuz ki, Fransız kadınının zaferi, ordununkinden iki misli ziyade?.

— Eh, bu ay çocuklara yarım kilo şeftali, biraz da buz aldım..
— Desene maaşı bu işe yatırdın!..

Ne yapmış?

Ali, arkadaşı Hurşide dedi ki:

— Azizim, fena halde canım sıkılıyor. İşlerim için İzmire gitmeliyim. Orada on beş yirmi gün kalmak mecburiyetindeyim. Bu müddet zarfında Nuriye İstanbulda ne yapacak?.. Nuriye benden yirmi dört saat ayrı kalmağa tahammül edemez.

— Beraber götür!

— Bunun imkânı yok. Onu çanta gibi her yere taşıyamam. Ama zavallının burada çok canı sıkılacak.

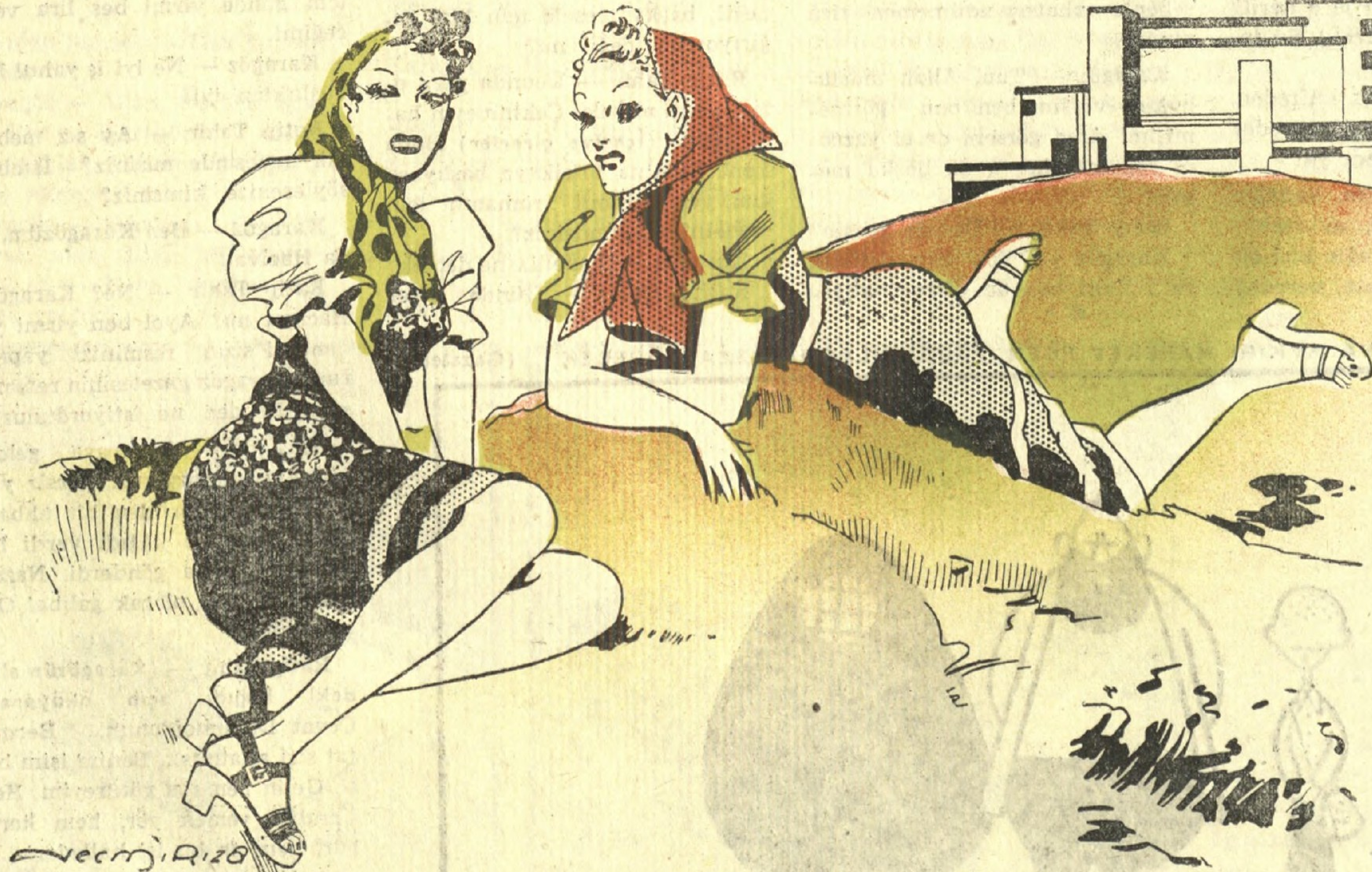
— Sen gidiyorsan ben de gitmiyorum ya. Nuriyeyi yalnız bırakmam. Ona dadılık, dalkavukluk ederim.

— Ben de senden bunu rica edecektim..

— Ona senden bahsederim, seni unutturmağa çalışırım, hikâyeler, fıkralar anlatırım...

— Yok Hurşitciğim, bak bunu istemem.

— Neden?

— Nasıl, yeni köşkünden memnun musun?..
— Çoook... Her gün bir kaç aşk mektubu alıyorum!..

RADYO SANMIŞ!

Horlıyarak uyuyan büyük babasının ceketinin düğmesini, torunu, çevirmeğe çalışıyor. Büyük annesi odaya giriyor:

— Ne yapıyorsun kızım?

— Başka bir yer arıyorum büyük anne!.

KIRIK CAM NASIL YAPILIYOR?

Odanın camı parça parça oluyor, ve içeriye bir taş düşüyor. Odadaki ev sahibi bayan öfkelenmek üzereyken kapı çalınıyor. On yaşlarında bir çocuk giriyor:

— Affedersin bayan, camınızı kazara kırdım. Babam camcıdır, gelip yeni cam takacak.

Çocuk gidiyor, ve arkasından camcı gelip yeni cam takıyor.. Fakat taktıktan sonra:

— Bayan diyor. Hesabınız beş lira tutuyor.

Kadın fena halde öfkeleniyor:

— Ne demek bu? Oğlan bana sizin için «babam» dedi.

Camcı bir kahkaha atar:

— Vay çapkın vay, bana da sizin için «annem» dedi!

NİÇİN ÇOK YAŞAMIŞ

Bir gazeteci, yüz yaşında bir adama soruyor:

— Bu yaşa kadar yaşamanızın sebebi nedir acaba?.

— İzahı kolay. Ben doğduğum sene, mikroplar henüz keşfedilmemişti...

YOL YAPMANIN DA KOLAYI VAR!

İstihkâm subayı bir albay, maiyetindeki mülâzıma emir veriyor:

— 15 er al, yol yap..

Bir kaç gün sonra mülâzım geliyor ve albaya sızlanıyor:

— Erler gırtlaklarına kadar çamura battılar. Bataklıkta ilerlemek mümkün değil artık..

Albay haykırıyor:

— Söyleme bana böyle şey!

Ve biraz durduktan sonra soruyor:

— Ne malzeme istersen vereyim... Bu yol mutlaka yapılacaktır.

Bir kaç dakika sonra albayın masasına mülâzim şu notu koyar: «4 metre derinliğindeki bataklığı geçmek için 5 metre uzunluğunda 15 tane er'e ihtiyaç vardır.»

YERSİZ MÜKÂFAT

Çocuk, ilk üç aylık karnesini getiriyor: Sınıfın birincisi!.. Baba, âlâsından bir tenis raketi alıyor çocuğa.

Buraya kadar güzel.

Fakat ikinci üç ayın sonunda çocuk sınıfta on ikinci oluyor. Baba, öfkeyle soruyor:

— Bukadar fena notlar almak için üç ay ne yaptın?

— Tenis oynamayı öğrendim baba!..

GEVEZE

— Çünkü ben senin hikâyelerini, fıkralarını bilirim.

Evet, Hurşid'in arkadaşları arasında anlatığı fıkralar, hikâyeler pek meşhurdu. Açıklığı ile meşhurdu. Dinliyenler gayriihtiyarî kızararak gülerlerdi.

Ali, bir müddet tebessüm ederek düşündü, sonra devam etti:

— Vallahi Hurşid, anlattığın hikâyeler yamandır, yamansın... Hani hatırlar mısın, bir gün bize filin hortumu» diye bir fıkra anlatmıştın... Bilirsin ya... Nuriye o yolda hikâyelerden hiç hoşlanmaz!...

— Ama ben gayet nazikâne, kapalı surette anlatırım...

— Ne ise, sen Nuriyeyi yalnız bırakma, canı sıkılmasın, sık sık uğra, evel Allah sonra sana emanet ediyorum.

— Merak etme, güle güle git!.

— Vadediyorsun ya?

— Evet dedim ya, merak etme...

★

Ali İzmirden avdet ettikten sonra Hurşid'i buldu. Elini hararetle sıkarak sordu:

— Nasıl, vadini tuttun mu?... Ümid ederim ki Nuriyeyi yalnız bırakmamışsındır? Gezmişsinizdir, tiyatroya gitmişsinizdir... Hem inşaallah...

— Ne?...

— Hikâye anlatmamışsındır?

— Elbette anlatmadım.

— «Filin hortumunu» da anlatmadın ya?

— Bak bunu anlattım.

— Sen çıldırdın mı?... Nuriye ne yaptı?

— Güldü, katıla katıla güldü. Öyle güldü ki azizim, karyoladan aşağı yuvarlandı!

Dalga

Kızlar — Bir de kısa etek modası tutmaz diyorlardı!..

427

Gel beraber dilenelim!

Her gün, her yerde, hepimizin başına gelen vak'alardan biri: Kazıklandım!..

Nerede mi?.. Nerede isterseniz olabilir. Bakkalda, kasapta, terzide, kunduracıda... Eh, madem ki, alıyoruz, mademki yaptırıyoruz ve mademki ne isterlerse veriyoruz, pekâlâ, haklarıdır. Kazıklasınlar!

Benimkisi, bir alaturka saz bahçesinde ve bir yaz lokantasında oldu: Küçükçiftlik parkı ile Büyükadadaki Akasya otelinde...

Efendim, bir dost elçi misafir gelmişti. Sordum:

— Nereye götüreyim seni?..

— Açık hava olsun, biiir.. saz olsun, ikiii...

— Öyleyse Küçükçiftlik parkına, dedim...

Beş kişi, ipten örülmüş, pantalonu kafes kafes kalıplayan, yerli malı dört koltuğa, kalçalarımızı sıkıştırdık. Önümüzde, ayakları bir türlü toprağa oturmayan, dingil dingil, daracık bir tahta masa... Kaba tabaklar ve hantal çatallar...

Eh, mademki saza gelmiştik, içecektik elbet. Hanımlar bira istediler biz rakı...

— Gelsin Kulüp, dedik.

Bodur bir şişe geldi ve masanın üstüne bir tepsi süpürüntü döküldü. İçinde, tanıdığım bütün renkler bulunan, sarı, yeşil, kırmızı bir nesne: Rus salatası!... Daha ağzınıza koymadan, kokusu mideyi yakan ciğer tavası... Ve, paslı bir cengâver kılıcı kadar hazmi güç, esmer, yağlı bir kılıç balığı!..

— Kaldır evlâdım hepsini, dedik.. Gelsin beyaz peynirle kavun!...

Uzun suratlı, kısık burunlu, gözbebekleri iki siyah böcek gibi yüzünde kıpırdayan sıska garson, hiç bir şey demeden tabakları topladı.

Sahnede, kantocu Şamram'ı hatırlatan telli pullu bir ses sanatkârımız, çığlık çığlığa:

Her yer karanlık
Pür nur o mevki
Mağrip mi yoksa
Makber mi yarab!...

Para yemeğe gelmiş bir kalabalık, ne mağrib'in farkında, ne makberin, bu ölüm hıçkırığiyle neşelenmiş, basıyor alkışı!.

Bahçe, oturulur gibi değildi. Biraz sonra:

— Hesap, dedik.

Garson, sessiz adımlarla üçtu ve masanın üstüne bir ceza-yi naktî makbuzu kondu: Yüz liraya yaklaşan bir yekûn!..

Dehşetle büyüyen gözlerimiz, pusulaya dikildi: Tadına bakmadığımız, yüzünü görmediğimiz, elimizi sürmediğimiz ne varsa, hepsini sıralamıştılar.. Hem de ateş pahasına: Bir şişe bira, iki yüz kuruştan!..

Karagözün Kanlı Nigâr oyununda soyulmuş gibi, şaşkın şaşkın çıkarken, arkamızdan bir zenne sesi geliyordu:

İç imdi iç şarabını,
Ko bir yana hesabını,
Ayan et âfitabını!..

Eh, kanunların hâkim olduğu büyük bir şehirde yaşıyoruz çok şükür, değil mi?..

Ertesi sabah, yanıma aldığım hesap pusulasını bir mektupla Vali ve Belediye reisimiz Fahrettin Kerim üstada gönderdim. Lûtfen alâkalanmışlar. Kendilerinden aldığım 24/7/1953 tarihli cevabı siz de ibretle okuyunuz:

Küçük Çiftlik gazinosuna ait yolladığınız fahiş fiyat listesini tetkik ve müstemiren mürakipler marifetile de takip ettirdim.

Bu güne kadar muhtelif para cezaları verildi. Kapama ka-

DOĞU ALMANYADAKİ AÇLARA AMERİKAN YARDIMI

Rusya — Yeter!..

SEBEBİ VAR

Bir sabahçı kahvesinde, sarhoşlardan tek bir kişi kalmıştı. Garson, kahveciye:

— Şunu defetsene usta... dedi.

— Neden edeyim be? Her seferinde herifi uyandırıyorum, kahvelerin parasını veriyor, yine uyuyor...

Özümüz.........

Sözümüz!...

rarı aldık. Fakat bu kapamalara suçlu itiraz edebildiği için ne zaman kapıyabileceğimiz kestirilemez.

Elimizdeki bütün imkânlarla kontroller yapmakta isek de, bu gibi işlerde zatı âlileri gibi bütün vatandaşların da bize müzahereti lâzımdır. Bunu neşriyatla ve muhtelif sebeplerle halkımıza duyuruyoruz.

Alâkanıza da bilhassa teşekkür eder, saygılarımı sunarım.

Vali ve
Belediye Reisi
Ord. Prof. Dr. F. K. Gökay

İstanbul Vali ve Belediye reisinin de itirafından anlaşılıyor ki, şehrimizin göbeğinde, biraz eğlenmek, iki kadeh rakı, yahut iki bardak bira içmek ve biraz musiki dinlemek istiyen vatandaşları, kanunlara, nizamlara, kontrollara, cezalara ve hattâ kapatma kararlarına rağmen soymakta ısrar eden bir şebeke var, ve devlet idaresi, bunun karşısında: Ben âcizim diyor!

İkinci soygun, Büyükadada, mütareke devrine ait feci hatıraları hâlâ unutulmayan eski Kalipso, şimdi Akasya otelinde oldu: Küçücük, ama küçücük bir istakozun yarısına 850 kuruş aldılar benden!

Ayni günde, bu istakozun bir misli fazlası 400 kuruştu. Hem de, Türk mutfağının en temiz ve zarif sembolü, Abdullah efendi lokantasında!.

Bunu da, Büyükada kaymakamına söyledim. Hem de Vali ve Belediye reisinin yanında.. Ne yaptılar biliyor musunuz? Beyhude düşünmeyin, bulamazsınız: Sustular!.

Derisi, sivrisineklerin zehirli iğnesini; burnu, at sidiklerinin keskin kokusunu duymıyan kaymakam beyin, acaba kulakcıkları da işit miyor muydu dersiniz?..

Hani, dilencinin biri, önünden geçen bir yolcuya:

— Allah rızası için yirmi beş kuruş sadaka, demiş...

— Yolcu cebini karıştırdıktan sonra omuzlarını kaldırmış:

— Yirmi beş kuruşum yok...

— Eh, on kuruş ihsan et...

— On kuruşum da yok...

— Bari beş kuruş lütfet...

— Beş kuruşum da yok...

Dilenci, son bir ümit ile ve sesini toklaştırarak ısrar etmiş:

— Hiç olmazsa bir kuruş ver!..

Yolcu, bir daha ceplerini karıştırıp:

— Bir kuruşum da yok!..

Deyince, dilenci, lâübali bir gülüşle adamın koluna girer:

— E, ne duruyorsun, gel beraber dilenelim öyleyse!..

Baylar!.. Sayın baylar!.. Pek sayın baylar!.. Ne oturuyorsunuz koltuğunuzda öyleyse?.. Gelin, hep beraber, vatandaşlara hizmet edecek, işlerimize bakacak bir adam arayalım!

ÇİMDİK

OYUN

Bir davetteydiler. Faruk Nafiz dansetmiyordu. Misafirlerden yaşlıca bir bayana yaklaştı:

— Emrederseniz bir parti briç yaparız efendim, siz dördüncü olursunuz... dedi. Kadın nezaketle:

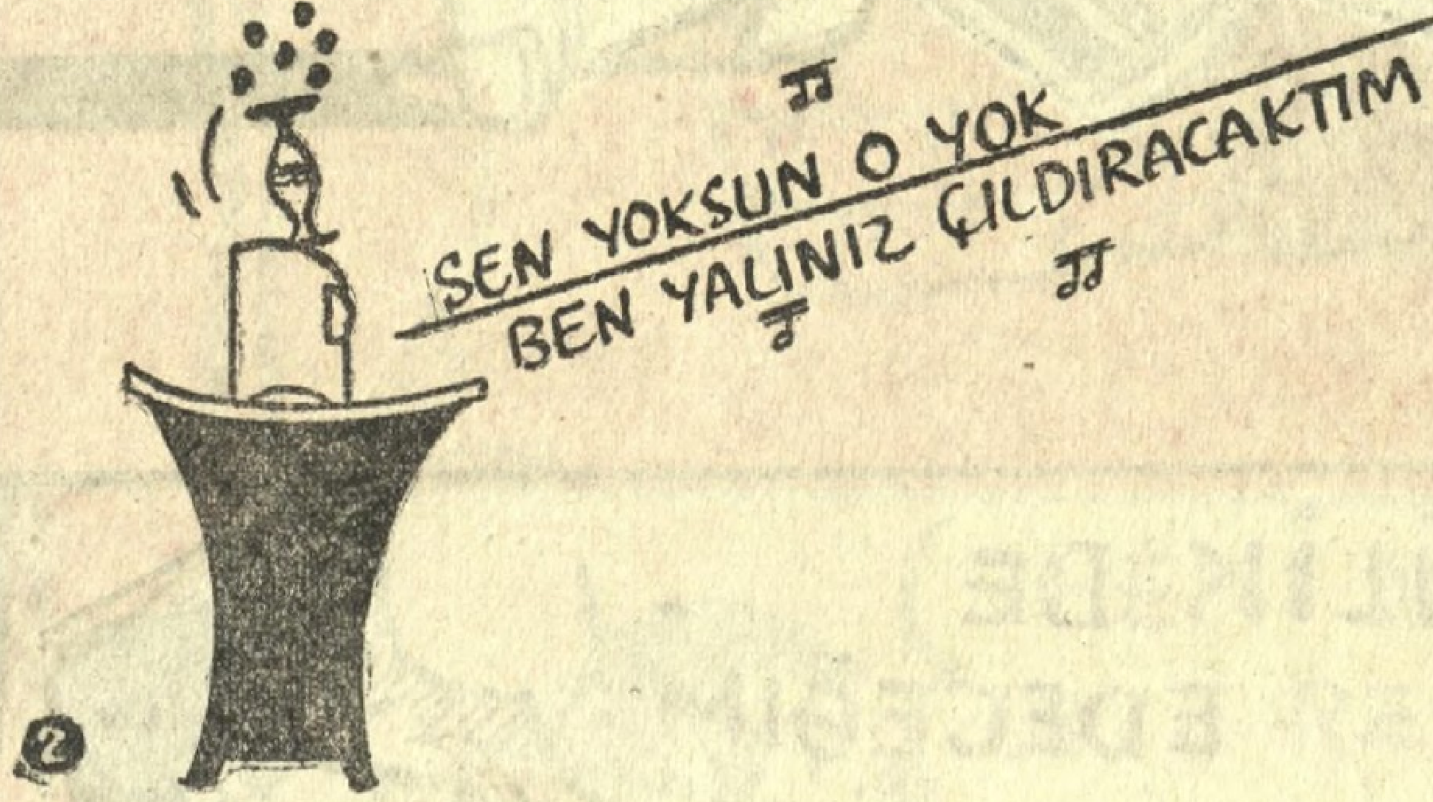
— Hayhay, memnun olurum...

deyince Faruk Nafiz devam etti:

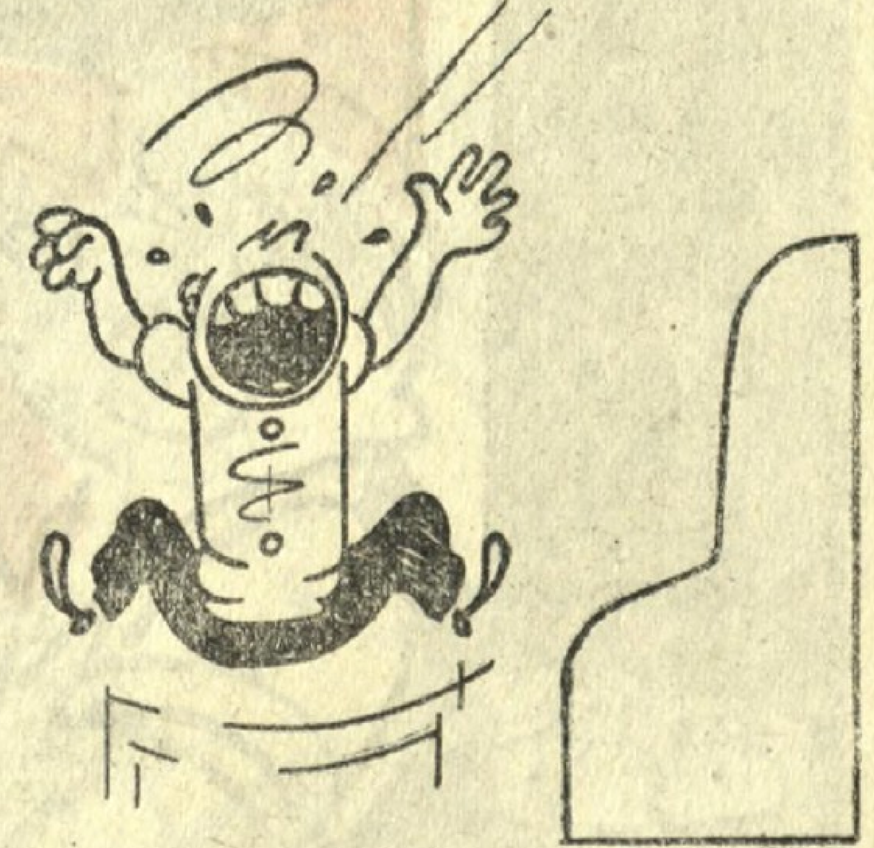
— O halde şimdi siz lûtfen üçüncüyü, bendeniz de ikinciyi aramağa başlıyalım ki kare tamamlansın...

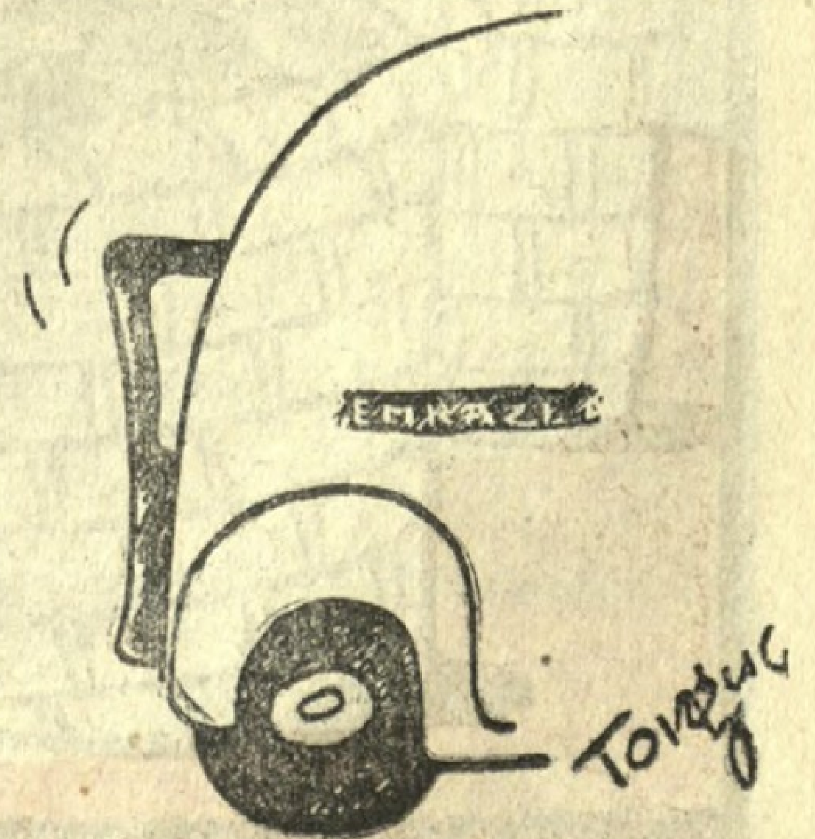

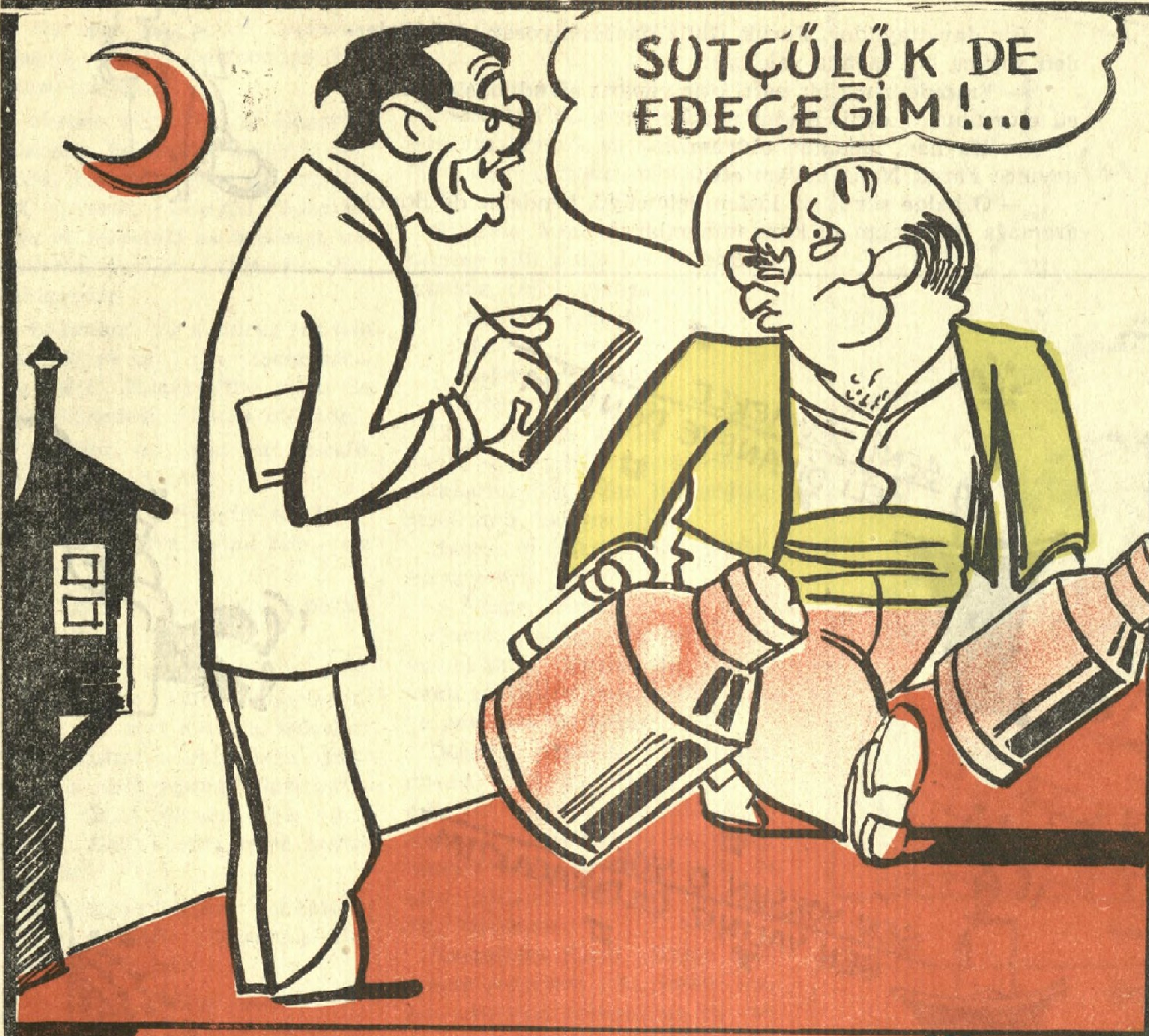

«Radyo, telkin vasıtasıdır!..»

SUTÇŰLŰK DE
EDECEĞİM!...

YOĞURTÇ
EDECEĞİ

SEBZECİLİK DE
EDECEĞİM!

430

İşte la

ÇULUK TA
M !

MANAVLIK TA EDECEĞİM!

BALIKÇILIK TA EDECEĞİM!

_PEKİ VALİLİK BELEDİYE REİSLİĞİ ETMEYE HİÇ NİYETİNİZ YOK MU?

anbul..!

Hikâye:

El elden üstündür

Avukat Ekrem Konar, dehşetli beleşe konmasını bilir. Bunun için, ufak tefek şantajımsı tehditlerden bile çekinmez. Ama, diyeceksiniz, meslek namusu? Adaaaam, sende. Bu zamanda öyle şeye bakan kaldı mı ki...

Geçenlerde yine enteresan bir boşanma dâvası almıştı Ekrem. Kadın güzeldi. Kocası da güzeldi. Boyuna kıskançlık kavgası etmekten ikisinin de canına tak demişti. Ayrılmağa karar vermişlerdi. Ekrem, kocanın avukatıydı:

— Ben, dedi, sizi bir celsede boşatırım. Ama beşyüz lira vereceksiniz...

Adam râzı oldu. Avukatın husûsî şartlarına uyarak, 500 lirayı saydı, gitti. Ekremin adı Konar... Beyni işledi ve lâhzada bu dâvadan kaç paraya konacağını kestirdi. Hemen Semra'nın, yani müekkilinin karısını telefonda buldu:

— Hanımefendi, dedi, bendeniz Ekrem Konar. İşittiğime göre asıl boşanmağa talib olan siz mişsiniz. Şimdi mahkemelerin ne kadar yüklü olduğu mâlûm. Halbuki siz de, beyefendi de bu tatsız durumdan bir an evvel kurtulmak için sabırsızlanıyorsunuz. Hakkınız da var. Şayet bana itimat ederseniz ben bu işi sulh yoliyle de hallederim. O zaman bir tek celse kâfi gelir. Ancak bunun için bâzı hazırlıklara lüzum vardır. Eğer, hürriyetinizin sizce kıymeti varsa ve ona bir an evvel kavuşmak istiyorsanız, gerekli masraflar için beş yüz lira ödemeniz icabedecektir...

Semra teklifi kabul etti ve ertesi gün bizzat yazıhanesine beş yüz lira getireceğini söyledi. Ekrem memnundu, lâkin henüz doymamış, işin balını çıkarmamıştı. Derhal telefona sarılarak müekkilini bürosunda yakaladı:

— Atıf beyfendi? Efendim, mesele bazı güçlükler arzediyor. Hanımefendi için tabii nafaka filân mevzuubahis değil. Çünkü aşağı yukarı anlaşarak ayrılıyorsunuz. Ancak, kendileriyle görüştüm. Size hürriyetinizi bağışlamak için bin liralık tazminat istiyorlar.

— Nasıl olur? dedi Atıf, asıl dâvayı tahrik eden o...

— Bendeniz de ayni şeyi söyledim ama, taleplerinde israr ediyorlar. Binaenaleyh, öbür gün, yazıhaneye teşrifinizi bekliyeceğim...

Ekrem işte şimdi memnundu. Oturduğu yerde, yirmi dört saat içinde, hem de parmağının ucunu bile kıpırdatmadan iki bin lirayı doğrultmuştu. Üstelik bir de nefis kadın... Min külli aybından başka, sevimli avukat, bir de don juan geçinirdi. Ertesi gün ziyaretine gelecek güzel kadının hayaliyle gözleri kısıldı, dudakları yayıldı. Onu nasıl okşayıp seveceğini, hemen oracıkta nasıl avlıyacağını tatlı tatlı düşünmeğe daldı.

★

Ertesi gün, masanın, kütüphanenin üstündeki çiçekler tazelendi. On sekiz yaşında bir âşık heyecaniyle, meşhur avukatlarımızdan Ekrem Konar, beklemeğe başladı. Kimi bekliyordu? Müekkilinin karısını. Adaaam, sen de... Bu dünyada başka fazilet kumkumaları yok muydu sanki? Onlar düşünsün üsttarafını...

Nihayet geldi. Semra, hakikaten muhteşem bir güzellikti. Yarı aralık dudakları, sanki öpülmek için sabırsız, baygın, duruyordu. Genç avukat, dayanamadı hemen girdi. Ceza kanununun hiçbir maddesine temas etmeden Semrayı elde etmek için kestirme teşebbüslere koyuldu. Daha paranın lâfı olmamıştı ki, kadın, câzibesine dayanamdığı avukatın dizlerindeydi. Ekrem, kollarını onun beline sarmış, humma içinde gibi:

— Göreceksiniz, diyordu, sizi o adamdan nasıl ayıracağım, ayıracak ve kendime saklıyacağım. Yalnız kendime...

Sonra dudakları, Semranın boynunda gezinmek için uzandı.

— İşte buradalar...

Kapı açılmış, Semranın kocası, kendi kendine bağırarak içeri girmişti:

— Nihayet yakaladım...

Ne oluyordu? Semra da, hiçbir şey olmamış, tabii vazifesini bitirmiş bir aktör sessizliğiyle ayağa kalkmış, edepli edepli kenara çekilmişti. Atıf ona döndü:

— Teşekkür ederim, dedi, yaptığınız bu son iyilik ,ikimiz için de faydalıdır. Çekilebilirsiniz.

Semra hiçbir şey söylemeden çıktı. O zaman Atıf:

— Arkadaşım kapıda, isterseniz çağırayım. Vaziyeti gördüler. Siz, bizden yok yere iki bin lira temin etmeğe kalktınız. Ben de karımla, çünkü henüz karımdır, anlaştım. Maksadınızı ona söyledim İnanmadı. Bu küçük tecrübeye giriştik. Şayet bize biner lira verip dâvamızı da parasız neticelendirmezseniz, sizi kepaze ederim...

— Ama buna düpedüz şantaj derler...

— Maalesef öyle ama son defa soruyorum, kabul mü?

Zavallı donjuan, kabul etmekten başka ne yapabilirdi ki?

Hikâyeci

HASTANIN AKIBETİ

Birkaç kişi, tanıdıkları bir hastadan bahsediyorlardı. Biri:
— Üç doktor, başucunda münakaşa ediyordu... dedi.
— Bâri anlaştılar mı?
— Evet, her biri yirmişer lira alacaklarmış...

MEMNUNİYETLE

Churchill, seçim nutuklarını söylerken, kadının biri coştu:
— Siz benim kocam olsaydınız, vallahi size zehir içirirdim...
Churchill, kemali ciddiyetle cevap verdi:
— Merak etmeyin, sizin vereceğiniz zehiri memnuniyetle içerdim..

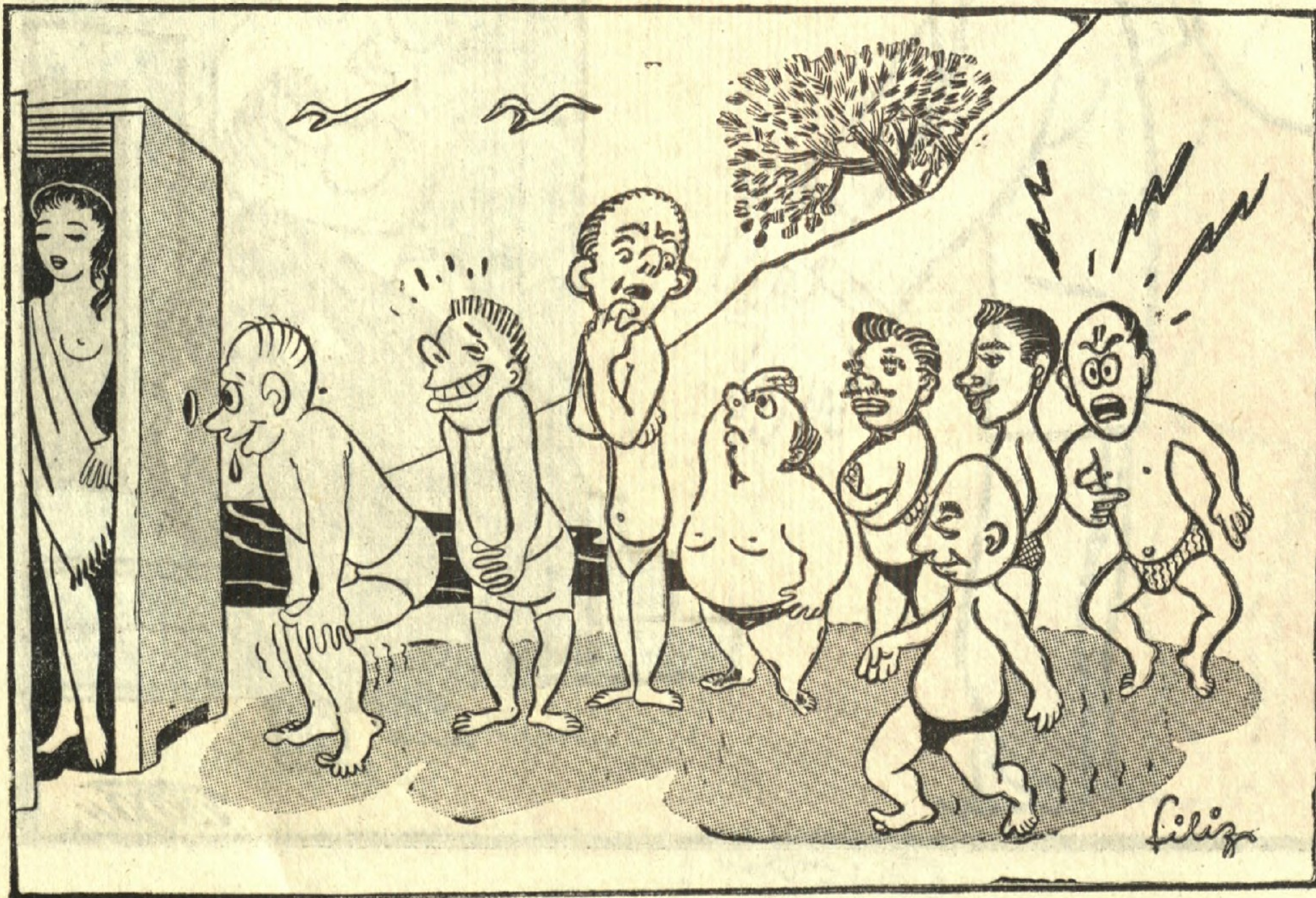
.KAFALI

Şakir Sırmalı, çevireceği film için iki kafalı adama muhtaçtı. Arkadaşlarını seferber etti. Çünkü bunlar gayet ciddî rollerdi ve düşünülerek oynanması lâzımdı. Lâkin arkadaşları eli boş döndüler. Bunun üzerine prodüktör kızdı:

— Ne beceriksiz şeylersiniz. Ben sizden iki tane kafalı adam istedim, iki kafalı adam istemedim ki...

ARANIYOR

Kolayını bulmuştu: gazetelere ikide bir «Genç bir hizmetçi aranıyor» diye ilân verir, gelen münasipse, bir müddet oyalanırdı. Lâkin günün birinde fıkırdak bir kıza tutuldu. Nihayet ona evlenme teklif etti. Sabık hizmetçi bunu kabul etti, evlendiler. Üç gün sonra gazetelerde şöyle bir ilân görüldü: «Genç bir uşak aranıyor!»

— Heeeey!.. Sırayı bozmasana terbiyesiz!..

KURNAZLIK

Salamon oğlunu imtihan ediyordu:

— Meşulam, dedi, kurnazlik nedir?

— Tramvaya binip bilet almadan işine yitmektir...

— Aferum. Ya ihtiyat nedir?

— Dönüşte ayni tramvaya binmemektir baba...

432

Hikâye:

El elden üstündür

Avukat Ekrem Konar, dehşetli beleşe konmasını bilir. Bunun için, ufak tefek şantajımsı tehditlerden bile çekinmez. Ama, diyeceksiniz, meslek namusu? Adaaaam, sende. Bu zamanda öyle şeye bakan kaldı mı ki...

Geçenlerde yine enteresan bir boşanma dâvası almıştı Ekrem. Kadın güzeldi. Kocası da güzeldi. Boyuna kıskançlık kavgası etmekten ikisinin de canına tak demişti. Ayrılmağa karar vermişlerdi. Ekrem, kocanın avukatıydı:

— Ben, dedi, sizi bir celsede boşatırım. Ama beşyüz lira vereceksiniz...

Adam râzı oldu. Avukatın hususî şartlarına uyarak, 500 lirayı saydı, gitti. Ekremin adı Konar... Beyni işledi ve lâhzada bu dâvadan kaç paraya konacağını kestirdi. Hemen Semra'nın, yani müekkilinin karısını telefonda buldu:

— Hanımefendi, dedi, bendeniz Ekrem Konar. İşittiğime göre asıl boşanmağa talib olan siz mişsiniz. Şimdi mahkemelerin ne kadar yüklü olduğu mâlûm. Halbuki siz de, beyefendi de bu tatsız durumdan bir an evvel kurtulmak için sabırsızlanıyorsunuz. Hakkınız da var. Şayet bana itimat ederseniz ben bu işi sulh yoliyle de hallederim. O zaman bir tek celse kâfi gelir. Ancak bunun için bâzı hazırlıklara lüzum vardır. Eğer, hürriyetinizin sizce kıymeti varsa ve ona bir an evvel kavuşmak istiyorsanız, gerekli masraflar için beş yüz lira ödemeniz icabedecektir...

Semra teklifi kabul etti ve ertesi gün bizzat yazıhanesine beş yüz lira getireceğini söyledi. Ekrem memnundu, lâkin henüz doymamış, işin balını çıkarmamıştı. Derhal telefona sarılarak müekkilini bürosunda yakaladı:

— Atıf beyfendi? Efendim, mesele bazı güçlükler arzediyor. Hanımefendi için tabii nafaka filân mevzuubahis değil. Çünkü aşağı yukarı anlaşarak ayrılıyorsunuz. Ancak, kendileriyle görüştüm. Size hürriyetinizi bağışlamak için bin liralık tazminat istiyorlar.

— Nasıl olur? dedi Atıf, asıl dâvayı tahrik eden o...

— Bendeniz de ayni şeyi söyledim ama, taleplerinde israr ediyorlar. Binaenaleyh, öbür gün, yazıhaneye teşrifinizi bekliyeceğim...

Ekrem işte şimdi memnundu. Oturduğu yerde, yirmi dört saat içinde, hem de parmağının ucunu bile kıpırdatmadan iki bin lirayı doğrultmuştu. Üstelik bir de nefis kadın... Min külli àybından başka, sevimli avukat, bir de don juan geçinirdi. Ertesi gün ziyaretine gelecek güzel kadının hayaliyle gözleri kısıldı, dudakları yayıldı. Onu nasıl okşayıp seveceğini, hemen oracıkta nasıl avlıyacağını tatlı tatlı düşünmeğe daldı.

★

Ertesi gün, masanın, kütüphanenin üstündeki çiçekler tazelendi. On sekiz yaşında bir âşık heyecaniyle, meşhur avukatlarımızdan Ekrem Konar, beklemeğe başladı. Kimi bekliyordu? Müekkilinin karısını. Adaaam, sen de... Bu dünyada başka fazilet kumkumaları yok muydu sanki? Onlar düşünsün üsttarafını...

Nihayet geldi. Semra, hakikaten muhteşem bir güzellikti. Yarı aralık dudakları, sanki öpülmek için sabırsız, baygın, duruyordu. Genç avukat, dayanamadı hemen girdi. Ceza kanununun hiçbir maddesine temas etmeden Semrayı elde etmek için kestirme teşebbüslere koyuldu. Daha paranın lâfı olmamıştı ki, kadın, câzibesine dayanamdığı avukatın dizlerindeydi. Ekrem, kollarını onun beline sarmış, humma içinde gibi:

— Göreceksiniz, diyordu, sizi o adamdan nasıl ayıracağım, ayıracak ve kendime saklıyacağım. Yalnız kendime...

Sonra dudakları, Semranın boynunda gezinmek için uzandı.

— İşte buradalar...

Kapı açılmış, Semranın kocası, kendi kendine bağırarak içeri girmişti:

— Nihayet yakaladım...

Ne oluyordu? Semra da, hiçbir şey olmamış, tabii vazifesini bitirmiş bir aktör sessizliğiyle ayağa kalkmış, edepli edepli kenara çekilmişti. Atıf ona döndü:

— Teşekkür ederim, dedi, yaptığınız bu son iyilik ,ikimiz için de faydalıdır. Çekilebilirsiniz.

Semra hiçbir şey söylemeden çıktı. O zaman Atıf:

— Arkadaşım kapıda, isterseniz çağırayım. Vaziyeti gördüler. Siz, bizden yok yere iki bin lira temin etmeğe kalktınız. Ben de karımla, çünkü henüz karımdır, anlaştım. Maksadınızı ona söyledim İnanmadı. Bu küçük tecrübeye giriştik. Şayet bize biner lira verip dâvamızı da parasız neticelendirmezseniz, sizi kepaze ederim...

— Ama buna düpedüz şantaj derler...

— Maalesef öyle ama son defa soruyorum, kabul mü?

Zavallı donjuan, kabul etmekten başka ne yapabilirdi ki?

Hikâyeci

KAFALI

Şakir Sırmalı, çevireceği film için iki kafalı adama muhtaçtı. Arkadaşlarını seferber etti. Çünkü bunlar gayet ciddî rollerdi ve düşünülerek oynanması lâzımdı. Lâkin arkadaşları eli boş döndüler. Bunun üzerine prodüktör kızdı:

— Ne beceriksiz şeylersiniz. Ben sizden iki tane kafalı adam istedim, iki kafalı adam istemedim ki...

HASTANIN AKIBETİ

Birkaç kişi, tanıdıkları bir hastadan bahsediyorlardı. Biri:

— Üç doktor, başucunda münakaşa ediyordu... dedi.

— Bâri anlaştılar mı?

— Evet, her biri yirmişer lira alacaklarmış...

MEMNUNİYETLE

Churchill, seçim nutuklarını söylerken, kadının biri coştu:

— Siz benim kocam olsaydınız, vallahi size zehir içirirdim...

Churchill, kemali ciddiyetle cevap verdi:

— Merak etmeyin, sizin vereceğiniz zehiri memnuniyetle içerdim..

ARANIYOR

Kolayını bulmuştu: gazetelere ikide bir «Genç bir hizmetçi aranıyor» diye ilân verir, gelen münasipse, bir müddet oyalanırdı. Lâkin günün birinde fıkırdak bir kıza tutuldu. Nihayet ona evlenme teklif etti. Sabık hizmetçi bunu kabul etti, evlendiler. Üç gün sonra gazetelerde şöyle bir ilân görüldü: «Genç bir uşak aranıyor!»

KURNAZLIK

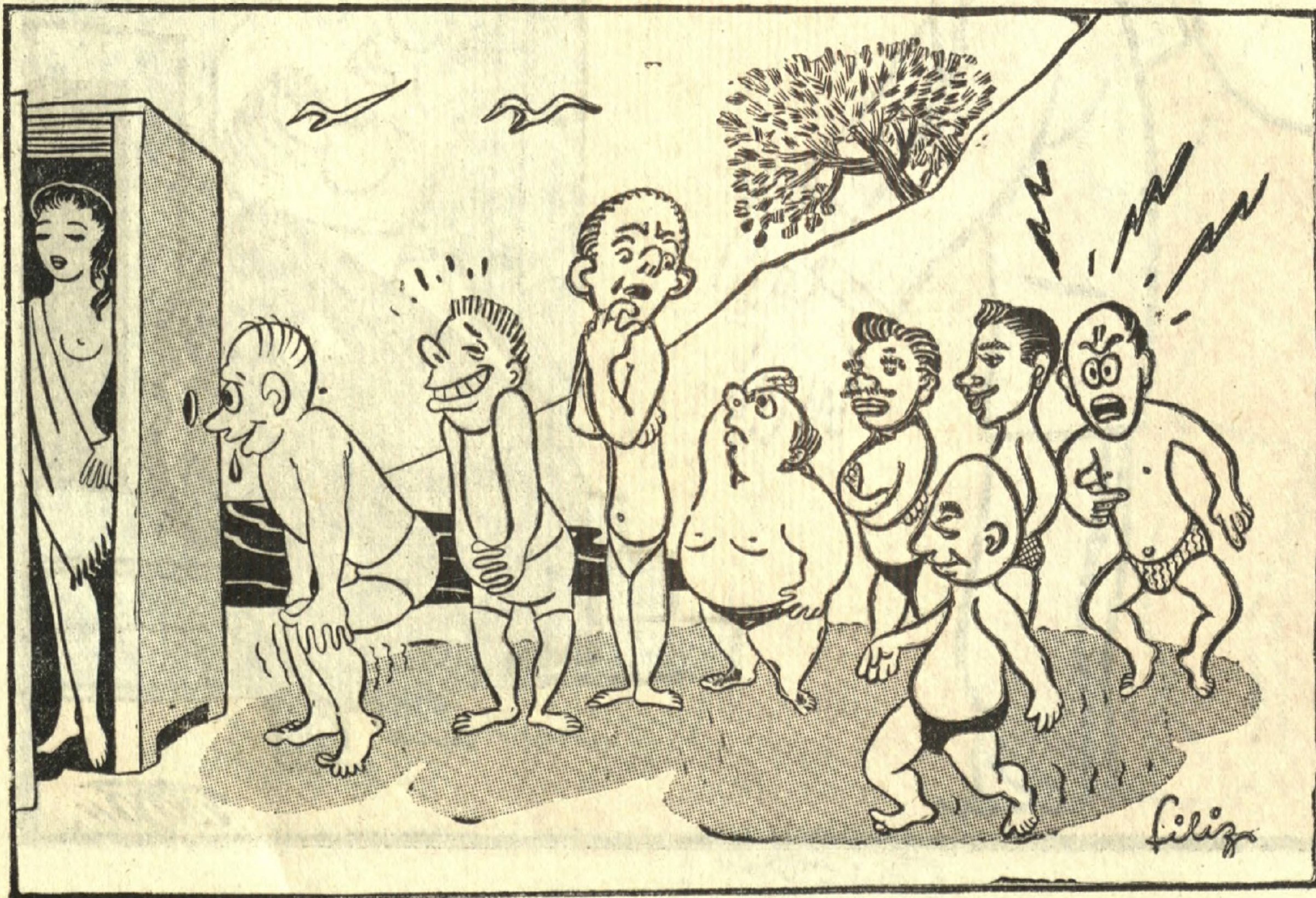
Salamon oğlunu imtihan ediyordu:

— Meşulam, dedi, kurnazlik nedir?

— Tramvaya binip bilet almadan işine yitmektir...

— Aferum. Ya ihtiyat nedir?

— Dönüşte ayni tramvaya binmemektir baba...

— Heeeey!.. Sırayı bozmasana terbiyesiz!..

Eski Türk MİZAHINDAN

Istanbulun eski antikalarından

T I F L I

Tıflı taşralıydı, on iki yaşında İstanbula gelmiş, Enderuna alınmıştı. Enderunda: «Yemekler fena!» diye bir ihtilâl çıkmıştı. İhtilâlcilerin ele başısı diye de Tıflıyı yakaladılar.

Tıflının öyle yemekle falan başı hoş değil, o, işin alayında; ihtilâlcilerin neferlikle alaylara taksimi için irade çıkıyor. Tıflıya soruyorlar:

— Hangi alayı istersin?

— Sürre alayını...

Tıflının hazır cevaplığı ve şöhreti işte bu tarihten başlar.

Bir gün, Tıflıyı mükemmel döğüyorlar. Nihayet cumbur cemaat karakola düşüyorlar. Tıflının üzerinden alâmet bir bıçak çıkıyor. Polisler soruyorlar:

— Bu bıçağı ne diye taşıyorsun?

— Bana taarruz eden olursa çekmek için...

— Peki, şimdi neye çekmedin?

— Dayak yemekten bıçak çekmeğe vakit bulamadım ki...

Tıflı, kibar konaklarına hulûl etmeği bilir, ramazansa diş kirası, bayramsa hediyesini alırdı. Bir gün zamanın ekâbirinden birine gider. O zat hasta olduğu için tabiî huzuruna çıkamaz ve gayet tumtıraklı bir name ile bayramını tebrik ettikten sonra kahve ocağında oturur bekler, bekler.

Aradan saatler geçer, nihayet uşaklardan biri, elinde bir semerle gelir:

— Beyefendi hazretleri, bunu gönderdiler, der.

Tıflı hiç sesini çıkarmaz, semeri sırtına vurarak yürür. Konaktan çıkar çıkmaz bir ahbabına rasgelir.

— Tıflı be, bu semer ne?

Tıflı dönerek konağı gösterir:

— Saadetlû beyzadem, bu bayram hasta, muayedeye gidemedi, resmî üniormasını bana verdi, onun yerine muayedeye gidiyorum!

Tıflının tabiatlerinden biri de içip içip nâra atmaktı. Saçı, sakalı ağardı, gene bu huyundan vazgeçmedi, geçemedi. Bir gün, gene sokağın ortasında basar nârayı...

O sırada geçen devriye, Tıflıyı yakalar:

— Utanmıyor musun? Bu ak sakalla nâra atılır mı?

Tıflı hiç bozmaz:

— Bugünlük afet, hemşerim. Madem ki sakalla ayıp oluyormuş, yarın tıraş ederim.

Kambur Nazifle Tıflı, pek dost, pek ahbaptılar. Bir gün Tıflı teklif etti:

— Nazif be, seninle bir kahve açalım... Şehzadede kiralık âlâ bir gazino var!

Nazif, razı... Razı amma, bu, bir nevi şirket olacak, şirket de nizamnamesiz olmaz. Nazif, Tıflının yanında kâtip, müftü, allâme... Derhal o gece bir nizamname kaleme alır ve ertesi gün Tıflıya okur. Tıflı, eli şakağında dinlermiş. Maddelerden birinde şöyle yazılı: «Kahvehaneye sabıkalı güruhundan hiç kimse ayak basamıyacaktır.»

Tıflı, eliyle Nazife, dur der:

— Bunu çıkar... Bu madde baki kaldıkça kahveden en evvel bizim çıkıp gitmemiz lâzım gelir!...

Çimdik

— Karımın ondüle parasını yedim...

— E, şimdi ne olacak?

— Galiba benim başım maşalanacak!..

— Hiç böyle bilmezdim; ne kadar nazik, ne kadar kibar, ne kadar terbiyeli adammış...

— Haberin yok mu?.. Bütün servetini kaybetti!..

Dünya Mizahından

— Haydi Molotof yoldaş, gel şimdi seninle iktidar oyunu oynıyalım!..

— Elbisen yeni galiba?..
— Yok canım geçen senekini tersine çevirdim!..

Resimli Fıkralar

Aklından Çizebilirmiş

Max Liebermann yüksek rütbeli bir generalin tablosunu yapmak vazifesini üzerine almıştı .Ressam kararlaştırılan saatte generalin kapısını çaldı. Kapıyı açan uşak mahçup bir gülümsemeyle «General hazretleri henüz uyuyorlar» dedi. «Dün gece geç vakte kadar bir toplantıdaydılar; bu yüzden şimdi kendisini uyandırmağa cesaret edemiyorum». Liebermann «Ziyanı yok, bırakınız uyusun» diye cevap verdi. «Yalnız siz bana ekselânsın üniformasını, kasketini ve nişanlarrını getirin. Tablomuz için esas olan bunlardır. Zaten ekselânsın simaları hatırımda.»

Dilencinin derdi

Meşhur rejisör Cecil B. de Mille, Sunset bulvarında düşünceli düşünceli yürüyordu. Bu sırada bir dilenci yanına sokularak para istedi ve gayet açık bir dille nasıl olup da bu sefalete düştüğünü anlatmaya başladı.

Rejisör bir müddet dinledikten sonra elini adamın omuzuna koydu:

«Anlattığınız hikâyeye iyi bir son ilâve ederek yarın sabah erkenden senaryoyu stüdyoya getiriniz!...»

İthaf

Amerikalı muharrir John Steinbeck New York'ta neşrettiği yeni eserinin bir nüshasını karısına yollamıştı. Kocasının her eserini olduğu gibi bunu da kendisine ithaf ettiğinden emin olan kadın heyecanla kitabı eline alarak ilk sayfasına bir göz attı. Fakat şu satıları okuduğu zaman çok şaşırdı: «Benden uzak bulunmakla bu eserin meydana gelmesine çok büyük hizmet eden sevgili karıma...»

Zamanla Düzelir

Bir Amerikalı İngilterede seyahat yaptığı esnada meşhur bir lordun mâlikânesine davet olunmuştu. Bir gün ev sahibi ile mâlikânenin bahçesinde dolaşırlarken gözün alabildiğine uzanan çayırın güzelliği dikkatini çekti. Nihayet dayanamıyarak sordu: «Bu çimenlerin bu kadar gür ve muntazam büyümesi için ne yapıyorsunuz kuzum? Bahçıvanım bütün gayretini sarfettiği halde Amerikadaki bahçemi sizinki gibi yapamadı.» Lord «Bundan kolay ne var.» dedi. «Çimenlerin haftada bir muntazaman biçilmesi lâzımdır. Buna dört asır devam edecek olursanız sizin bahçeniz de en az benimki kadar güzelleşir.»

434

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

— Affedersiniz hanımefendi, yanlışlık oldu....

— İci Paris —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

OTELDE:

— Bak geçen seneki pireler ... Bizi tekrar gördükleri için sevinçten sıçrıyorlar!..

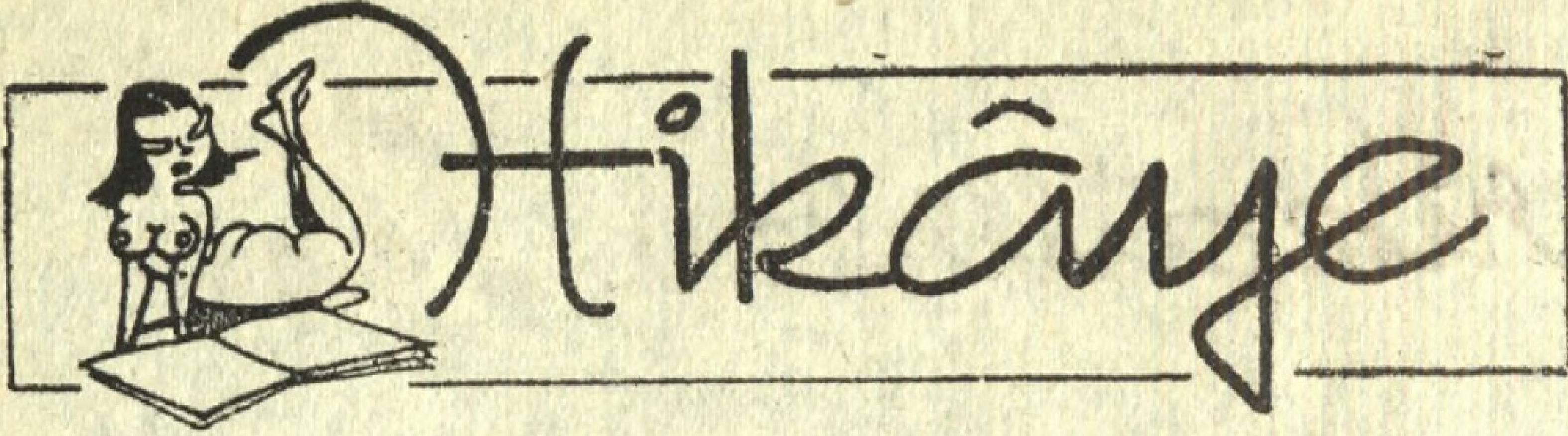
— İl Travaso —

İŞÇİ KIZLARI..

— İci Paris —

435

Kızın Kısmeti

İhtiyar kayınbabasından beslemeye varıncaya kadar bütün bir ev halkını parmağı üstünde çeviren Rana, o gün sokaktan pek telâşlı dönmüştü. O sırada eve gelen kocasına:

— Bey, dedi, kıza hayırlı bir kısmet çıktı...

Servet bey, bu umulmadık haber karşısında tatlı bir hayret duydu.

— Yok canım! Görücü filân mı geldi?...

Servetin babası Kâni söze karıştı:

— Yok oğlum... Ben akşama kadar evdeyim... Ne görücü geldi...

Rana hışımlı bir bakışla babasını susturduktan sonra kocasına döndü:

— Kuzum gene abuk sabuk şeyler sormağa başlama... Bu zamanda görücü filân kaldı mı? Sen zaten böyle dünyadan habersiz yaşamıyaydın kızımız bu yaşa kadar kocasız kalır mıydı?... Bereket gene bana. Bugün Sezailerin yalısında otururken köye yeni gelen bekâr doktor önümüzden geçti. Alıcı gözü ile baktım: Tam benim istediğim gibi bir damad.. Öyle «armut piş, ağzıma düş!» deyip oturmakla olmaz... Ben evelallah Saadet'i bu adama vereceğim. Hepiniz ben ne dersem onu yapacaksınız... Evvelâ, bugünden tezi yok, büyükbaba hasta olacak!

İhtiyar bu meş'um temenni karşısında kulaklarına inanamadı:

— Aman kızım! Ağzını hayra aç... Neden hasta olayım? Turp gibiyim maşallah! Tu, tu, tu!...

Adamcağız sıhhatini sigorta etmek için parmağının dirseğile tahtaya vurdu. Fakat Rana, sözlerine yanlış mâna verilmesinden dolayı fena halde sinirlenmişti.

— Hoppala!... dedi. Gel de böyle insanlar içinde iş gör... Ayol, sana sahiden hasta olacaksın diyen yok... Yalancıktan hasta olacaksın... Yatağa yatıp «Ah, midem! Vah midem! Yetişin a dostlar... Ölüyorum!» da diyemez misin?...

Kâni bey fena fena düşündü. Fakat Rananın bir dediği iki olmazdı. Adamcağızı yakapaça soyup yatağa yatırdılar. Gene Rananın tensibi ile Saadet te mavi ipekli robunu giydi. Akşam yemeğinden sonra Doktor Rakıma haber yolladılar.

Doktor, büyükbabanın hastalığını mühim buldu. Midesine dayanabildiği kadar sıcak su ile pansıman yaptı, arkasına da kendi elile iki hardal yakısı koydu. Teşhis hakkında kat'î bir şey söyliyemedi.

Bu esnada bitişik odanın açık kapısından içerde Saadet'in mavi robu ile pembe abajurlu bir lâmbanın ışığı altında gûya elişi yaptığı görülüyordu.

Rana sokak kapısı önünde doktorun eline hürmetlice bir vizita ücreti sıkıştırırken:

— Aman doktor, hasta yaşlıdır, bakılmak ister, diyordu, yarın gene bekleriz.

Doktor, ertesi gün gene geldi. Bu sefer Kâni beye gene kendi elile tepeleme iki kaşık hindyağı içirdi ve bu suretle vizitalarına devama başladı.

Rana bir hafta tedaviyi kâfi gördü. Daha fazlası doktora ehliyetsizlik isnad etmek gibi bir şey olacaktı. O akşam büyükbabanın iyileşmesi şerefine Doktor Rakımı yemekte alakoydular. Büyükbaba ne kadar fayda gördüğünü ispat için obur gibi yemek yedi. Yemekten sonra Saadet biraz piyano çaldı. Hâsılı hoş bir gece geçti.

Rana işin arasını soğutmak taraftarı değildi. Dört gün sonra Servet şiddetli bir baş ağrısı ile yatağa düştü. Doktor Rakım bir hafta içinde sapasağlam adamın arkasından iki defa kan aldı.

Servetten sonra Rana da nisbeten kısa bir hastalıkla sırasını savuşturdu. Büyükbabanın mide sancıları nüksedecek kadar zaman geçmemişti. Onun için on gün kadar da besleme vizita saatlerinde yatağa yatırıldı.

Bu esnada eve gece yatısına gelen misafirlere müzmin hastalıkları olup olmadığı soruluyor ve alınan cevaba bakılmadan Doktor Rakıma haber gönderiliyordu.

Rana artık demiri dövmek zamanının geldiğine hükmetmişti ve zemini hazırlamak üzere doktorun Saadeti alacağına dair hafif şayia çıkardı.

Bir akşam Doktor Rakım gazinoda bir arkadaşile oturuyordu. Bir aralık arkadaşı doktora:

— Yahu, dedi, bir şeyler duyuyorum... Bay Servetin kızını alacağın doğru mu?

Naleden :

Hamdi VAROĞLU

Dönmiyen Yolcu

— Kocamın ısrarında. Senin işlerine burnunu sokmak istemesinin ben hattâ aleyhindeyim...

Cavit gülümsedi:

— İlâhi Selma! dedi. Buna mı üzülüyorsun?

— Kâfi bir üzüntü sebebi değil mi?

— Belki, senin telâkkine göre öyledir. Ama bence, canının sıkıntısında daha başka bir sebep olacak. Çünkü sebep bundan ibaret olsaydı daha evvel söylemen icap ederdi. Söyle bakalım, başka ne var?

Selma, bir tereddüt anı geçirdi. Sonra:

— Var, tabiî, dedi. Başka bir sebep var. Zeki bir adam için, keşfedilmesi o kadar güç olmayan bir şey!

— Keşfedemedim. Söyle.

— Bir kadının, kendisini en fazla ilgilendiren şey, başka bir kimseden haber alması o kadar hoş bir şey midir, sanıyorsun? Üstelik de kocasından haber alması!

— Nedir o, seni en fazla ilgilendiren şey?

— Yola çıkışın. Biraz evvel, hareket tarihini kat'î olarak senden ilk öğrenen Turhan oldu. Bu benim için pek hoş bir şey değil, tahmin edersin, değil mi?

Cavit yine güldü:

— Aşk mı, izzetinefis mi?

— İkisi de. Bunların ikisi birbirinden ayrılınca, geride kalan bir tanesinin de, ömrü kısalmış demektir.

— Çocukluk ediyorsun, Selma. Yemekte de bir aralık lâfı oldu. Ne günü yola çıkacağıma daha bu sabah karar verdim... Ne oluyorsun, kuzum?

Selma birdenbire durmuş, yanlarından gelip geçen insanların mevcudiyetine ehemmiyet vermeden, ansızın, Cavidin elini yakalamıştı:

— Rica ederim, artık yeter! dedi.

Gözlerinin pınarlarında iki damla yaş parıldıyordu.

Tekrar yürümeğe başladılar. Selma içini çekti.

— Demek ki gidiyorsun, öyle mi?

— Evet, gidiyorum.

— Bu seyahatin katiyen lüzumlu olduğuna emin misin?

— Dün de söylemiştim. Katiyen lüzumlu, Selmacığım.

Bir an sustular. Selma tekrar sordu:

— Gideceğin güne kadar ne yapmak tasavvurundasın?

— Hiç! Pasaport işleri var. Tamamlanması icap eden bazı evrak işleri var.

— Turhan'a hakikati söylemesen olmaz mıydı?

Cavit, dikkatle onun yüzüne baktı.

— Başkalariyle olan münasebetlerimizde müşterek bir prensibimiz olduğunu unutuyorsun. Ancak çaresiz kaldığımız zaman yalana başvuracak değil miyiz?

Genç kadın acı acı güldü:

— Verdiğin derse teşekkür ederim, dedi. Ama bana kalırsa, bu işte de bir çaresizlik bahis mevzuu idi. Hemen hareket edeceğini söyleyip, arada kalan günleri olsun benimle başbaşa geçirmek istersin, diye tahmin etmiştim.

— Bunu senden ziyade belki ben isterdim, Selma. Fakat imkânsız bir arzu olduğunu inkâr edemezsin. Dediğim gibi, pasaport peşinde koşacağım, Mısırda takip edilecek işlere ait bir takım kâğıtların burada ikmali icap eden muameleleriyle uğraşacağım. Bu işlerden vakit bulup seninle başbaşa kalmak için hareketimi bir hafta daha uzatmam lâzım.

Selma derin bir göğüs geçirdi:

— Haklısın, dedi. Ne yapalım?

Birasını içen doktor birdenbire durdu:

— Ne?... dedi, ben deli olmadım. Bu köyde bir gedikli müşterim var, o da bu aile... İnsan bindiği dalı keser mi? Maaşallah bir gün evlerinden hasta eksik olduğu yok... Böyle eve damad olup ta sonra sinek mi avlıyayım!...

Karga

KARANLIKTA

Oğlan sevgilisiyle buluşmağa gidiyordu. Babası:

— Güpegündüz mü? diye sordu. Bizim zamanımızda ancak karanlıkta buluşabilirdik...

Oğlan arsız arsız güldü:

— Belli zaten, öyle olmasaydı annemi bulamazdın...

O

SAFHALAR

Yeni evlilere ders veriyordu:

— Evlilikte üç safha vardır, dedi, ilk zamanlarda karın söyler, sen dinlersin. Sonra koca söyler, karısı dinler. Üçüncü safhada ikisi birden söyler, komşular dinler...

Tecrübe

Bomontide oturuyorlardı. Birisi arkadaşına gösterdi:

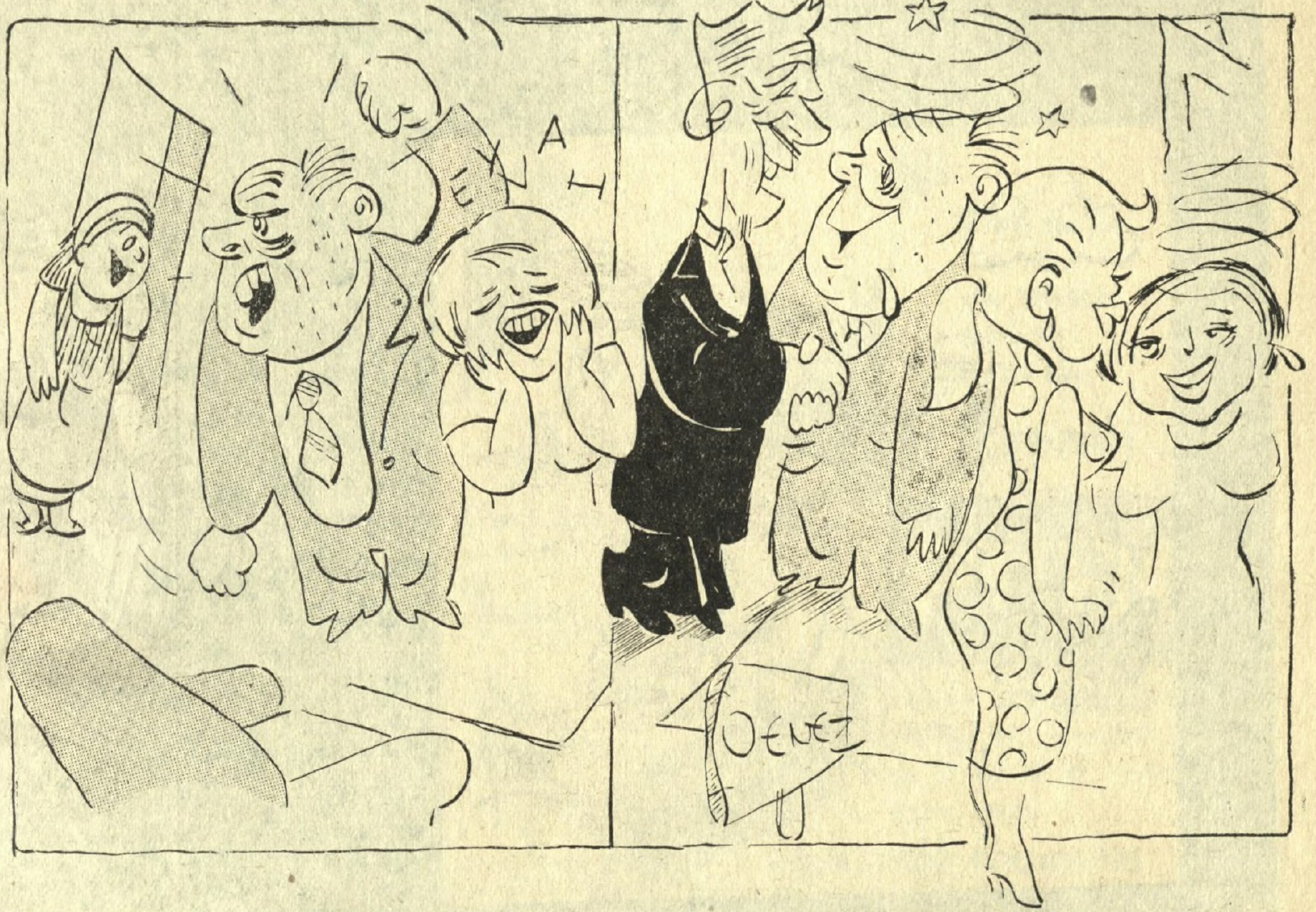
— Şu adamı görüyor musun? Bir fıçı bira içer...

Arkadaşı inanmadı. Bahse tuştular. Adamı çağırdılar. O:

— Bir dakika müsaade edin, dedi ve gitti. Geldikten sonra bir fıçı birayı içti. Bahsi kaybeden:

— Demin nereye gitmiştiniz kuzum? diye sorunca tatlı tatlı gülümsedi:

— Önce gidip bir fıçı su içtim, denemek için...

Hizmetçi — Misafirler geldi bey...
— Allah kahretsin!,,

— Aman efendim, hoş geldiniz!..

Biraz sustu, sonra şu suali sordu:

— Mısırda ne kadar kalacaksın ,Cavit?

— Dün de söylediğim gibi, beş, altı ay.

— Bu müddet zarfında birbirimizden nasıl haber alacağız?..

— Mektuplaşacağız, tabiî. Sana adres vereceğim.

— Sen bana hangi adrese yazacaksın?

— Kendi ev adresime. Bütün bunları, akşama geldiğin zaman konuşacağız, daha başka konuşacağımız şeyler de var.

★

Cavidin apartımanındaydılar. Lüzumlu, lüzumsuz bir çok şeyler konuşmuşlardı. Selma, bir aralık, büfenin üstünde duran konsol saatine bakınca şaşırdı.

— Ben geleli üç saat olmuş, dedi. Yarım saat sonra çıkmalıyım.

Cavit güldü.

— Üç saat içinde, galiba hep havaiyattan bahsettik. Bütün esaslı şeyler henüz bir kenarda duruyor. Şimdi beni dikkatle dinle, ciddî işlerin hepsini birer birer anlatayım.

Elele konuşuyorlardı. Uzun bir ayrılığın eşiğine adım atarlarken, birbirlerine ebediyyen bağlı kalmak istediklerini, bir nevi sembole benzeyen bu hareketle sanki anlatmağa çalışıyorlardı.

— Evvelâ, şu mektuplaşma meselesini tesbit edelim: Sen bana yazacağın mektupları Kâşifin adresine gönder. En sağlam vasıta odur. Bizim Mısırdaki sefarethanede başkâtip. Ben de sana buraya yazacağım. Kapıcı tenbihli. Benden gelen mektupları muhafaza edecek, uğradığın zaman alacaksın. İkinci mühim mesele, dayım. Biliyorsun, Mısırda benim bir ihtiyar dayım vardır. Nimet bey. Yetmişlik bir ihtiyor. Son bir kaç senedir, Bir eser yazmağa başladı. Osmanlılar devrindeki Mısırı yazıyor. Eserinin büyük bir kısmını bitirmiş, şimdi bizdeki arşivleri karıştırması icap ediyormuş. İstanbula geliyor. Onun buraya gelişi, benim Mısıra gidişime rastgeldiği için pek uygun düştü, Apartımanı muvakkaten ona bırakıyorum. Ben yokken o oturacak, Türkçesi alabildiğine kıt, kulakları da top atsan duymıyacak kadar sağır. Arşivi nasıl tetkik edecek, bilmem. Belki bir tercüman falan tutacaktır. Neyse, orası bana lâzım değil. Sana demek istediğim şuydu. Apartımanı bu ihtiyar dayıya bırakıyorum, ama sen istediğin zaman buraya yine eskisi gibi gidip gelebilirsin. Kapıcıya bu hususta da kat'î talimat verilmiştir.

Selma, gözlerini Cavidin yüzüne dikmiş, dikkatle dinliyordu.

— Sonra? diye sordu.

— Sonra, bir şey daha kaldı. Gel benimle beraber.

Cavit ayağa kalkmıştı. Odadan çıktılar, Cavidin yatak odasına girdiler. Hep stil eşya ile döşeli olan bu odanın bir köşesinde, akaju bir dolap duruyordu. Cavit bu dolabın, yukarıdan aşağıya doğru açılan kapağına bir kasa kilidi taktırmıştı. Dolabın içinde, aile yadigârları olduğu için çok kıymet verdiği bir takım mücevherler, maddî kıymeti yüksek olmamakla beraber manen pek fazla değer verdiği ufak tefek yadigârlar, mektuplar duruyordu.

Cavit, genç kadının elini avucunda daha kuvvetle sıktı, yüzünde ânî bir ciddiyetle :

— Bu dolap, sana emanet, dedi. Evi olduğu gibi dayıma emanet ediyorum, fakat bu dolabın anahtarını senin muhafaza etmeni istiyorum. Nimet bey dayının bundan alınacağını zannetmem. Dolabın içinde neler var, aşağı yukarı biliyorsun, değil mi? Ama yine birer birer gözden geçirelim, istersen.

Dolabın içinde bir yığın mahfaza duruyordu. Cavit bu mahfazaları birer birer açtı. Kiminde eski zaman işi altın fincan zarfları, sigara tabakları, enfiye kutuları vardı. Kiminde, vaktile Cavidin annesinin kullandığı gerdanlık gibi, pırlanta küpe gibi, pandantif gibi mücevherler görülüyordu.

Cavit, bu mahfazaların en küçüğünü açtı. İçinden harikulâde güzel bir yakut yüzük çıkardı.

— Bu yüzük, rahmetli annemin en sevdiği yüzüktü, dedi.

Selma, bazı mücevherin karşısında kadınların, ayrı bir heyecanla boğuklaşan sesini andırır bir sesle :

(Devamı var)

437

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

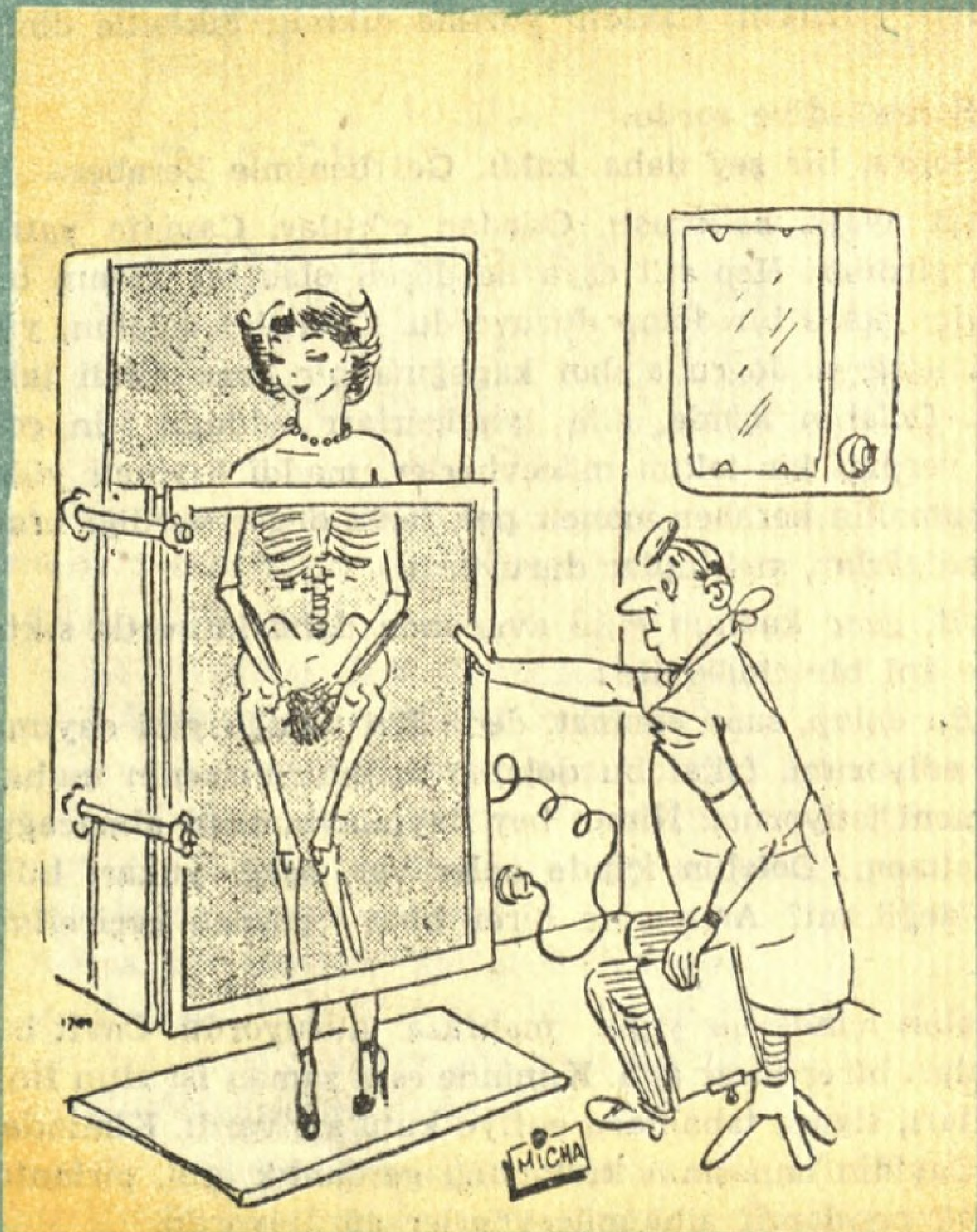
Kız — Utanmaz!..

— France Dimanche —

— Size «iş esnasında telefon etmeyin» diye kaç defa tenbih ettim!..

— İl Travaso —

UTANGAÇ!..

— France Dimanche —

— Ne dersin, mayosu var mı?.

— Le Hérisson —

otomobil...
apartıman..
ev...

YILDA
16
ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları
Mes'ut gününüzün
Saati yaklaştı.

BEDRİ KÖKTEN

SÜMERBANK

Plus qu'un
savon
de toilette
notre
nouveau
Kremli
PURO

Prix de vente
à Istanbul
1 LIVRE

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS
PURO

LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

HAYALLERİNİZ HAKİKAT OLABİLİR

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek
bakımından

En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

Akbaba

— Nafile yorulma, hiçbir şey göremezsin!...

— *Le Rire* —

3 1 Ar.... 1953

Pek yakında Akbaba'nın yeni ilâvesi:
YAHUDİ ŞAKALARI

440